

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N217

23 de febrer de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

50.000 famílies catalanes han perdut l'habitatge des de 2008

La suma de les execucions hipotecàries i els desnonaments equivalen a deixar sense habitatge tota la població d'una ciutat com Sabadell

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

L'ACCENT

Concentracions i 'tweets' reclamen poder veure TV3

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Milers de persones es concentren a la plaça de la Mare de Déu de València per la llibertat d'expressió i contra el tancament dels repetidors de TV3

El jutjat arxiva la causa contra les imputades del Palau del Cinema

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

El desallotjament ordenat per Felip Puig ha acabat amb una resolució judicial que contradiu les raons al·legades pel conseller.

Els bombers acusen Hereu d'incomplir les promeses

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

Acusen un jove català de fer un sabotatge al País Basc i l'empresonen a Madrid

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

Quin serà el futur de les revoltes àrabs?

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

El que més s'amaga aquests dies són els interessos encoberts de les grans potències mundials en el

trencaclosques de les revoltes àrabs, que corren el risc de ser anul·lades o desvirtuades, adulterades o redirigides; o senzillament, buidades de contingut.

Costa d'Ivori viu sota el risc de la guerra civil

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

No gaudeix de la mateixa cobertura mediàtica que tenen les revoltes populars àrabs, però la situació al

país és dramàtica. S'han comptabilitzat prop de 300 persones mortes oficials des del novembre de 2010 i els enfrontaments als carrers són el pa de cada dia.

L'organització que dona suport als presos i les preses polítiques catalanes, Rescat, ha emès un comunicat on exigeix l'alliberament de Jordi Grau, tancat a Soto del Real.

, estirant del fil

ANÀLISI · LES POTÈNCIES INTERNACIONALS AMAGUEN ELS INTERESSOS DIRECTES I PRECONITZEN TRANSICIONS MÉS QUE CONTROLADES

Gatopardo al món àrab: canviar perquè res no canviï

Tomàs Blade

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Del Marroc a Bahrain, passant per Algèria o el Iemen, les protestes i les revoltes sacsegen un món àrab divers que no és ni compacte ni homogeni, malgrat compartir un passat comú. Tots són exterritoris colonials amb elits polítiques autòctones, gairebé sempre al servei de l'antiga metròpoli, on s'han instal·lat les elits econòmiques europees.

La contribució catalana a la 'normalitat' és acollir a Montmeló els entrenaments de Fòrmula 1 previstos a Bahrain

I mentre l'Àfrica ja mostra la pugna entre la creixent influència xinesa, la cornisa del Magreb continua sota l'influx francès. Només així s'entén que el Marroc o Tunísia rebin -en ple segle XXI- assessorament directe de l'estat francès en matèria militar, de construcció, de tècniques militars i d'operativa policial i repressiva. En una zona on França és el primer exportador d'armament i on la implicació gala a la zona ha arribat al grau de bombardejar conjuntament amb l'exèrcit maurità les revoltes populars.

S'estableix un suport similar amb les monarquies absolutes

Manifestació celebrada el 21 de febrer d'enguany davant el consolat del Marroc de Barcelona

que sotmeten les poblacions, dins les quals la col·laboració i la complicitat occidental també és directa. Amb el rerefons de l'extracció del petroli i el manteniment dels preus, avui, s'aguanten els règims de l'Aràbia Saudita, Qatar, Bahrain o Jordània. Més encara, si tenim en compte que, a Egipte, qui té la darrera paraula és la cúpula militar, pràcticament dirigida des de Washington. Egipte és el segon país que rep més ajut militar dels EUA, després d'Israel. Per això, el debat -el debat obert- és saber si les revoltes esdevindran canvis autèntics o es quedaran en revolucions mediatitzades.

Condicions per la revolta

Des de la llarga lluita mantinguda a Palestina fins als esclats d'avui, les revoltes no només han tingut caràcter nacional, sinó -sobretot- social: protestes que demanen feina, drets pels joves i les dones, per la circulació i el moviment, pels drets fonamentals d'expressió i reunió, de viure a la seva casa, per les necessitats d'aigua, etc. Hi ha una reivindicació constant de drets individuals bàsics, al mateix temps que s'exigeixen drets col·lectius com a poble i com a treballadors. Sense anar més lluny en el temps, aquest és el cas -també- de les revoltes sahrauís, tan silenciades a l'Estat espanyol, que es produeixen intermitentment, però de forma constant. Protestes que demanen drets humans bàsics -igualtat davant la llei, contra les detencions arbitràries, contra la retenció sense judici a presons secretes o contra les desaparicions- i que, alhora, exigeixen la fi de l'ocupació militar. El poble kurd viu una situació comparable. L'atipament de crisi és l'altra gran raó homogenia d'un patró comú: milers de persones sota els límits de la pobresa, augment de l'atur, augment desmesurat de la corrupció institucional i de l'administració, desaparició progressiva de les classes mitjanes, concentració del poder en poques mans, desbocament repressiu. Tot plegat, contra

una població que ja no és la mateixa: que és jove i urbana, que ha estudiat i emprat les noves tecnologies d'unes revolucions que estan sent 2.0 -fora del control governatiu i instantànies- i que es fan al marge dels mitjans convencionals. Per això el Marroc i Egipte van tallar l'accés a la xarxa.

Intisar o el-Intihar (victòria o suïcidi)

Tot i la coincidència en algunes causes i algunes pràctiques formals -acampades, concentracions permanents, immolacions desesperades-, el seu origen i els resultats són diferents. A Tunísia, va ser la corrupció de les classes dirigents i les seves famílies; a Algèria, l'encariment dels preus dels aliments dels serveis bàsics i l'atur; a Egipte, les poques perspectives de futur de les persones joves amb l'ajut del Facebook i Twitter; al Iemen, l'oposició al president Alí Abdul·là Saleh; a Jordània, l'augment del preu dels aliments bàsics; a Líbia, les demandes de drets polítics; al Marroc, la corrupció generalitzada de les classes dirigents, l'atur i les reivindicacions col·lectives (no només sahrauís, també amazigues); a Bahrain, una dinastia sunnita corrupta amb una majoria de població xiïta pobre.

Saber si l'onada democratitzadora seguirà un patró cíclic d'efecte dòmino encara és una incògn

nita: el viatge ha arrencat, però no sabem on acabarà. I les iniciatives per esmorteir les revoltes són òbvies: repressió directa i indiscriminada (el Sàhara Occidental, el Iemen, Bahrain, Algèria i Líbia), fins a l'extrem que el periodista Robert Fisk ha descrit el caos del Iemen i de Bahrain com a "tàctiques desesperades de salvatgisme i de brutalitat sense límits". El cas de Bahrain és el més greu: el rei Hamad el-Khalifa està emprant forces mercenàries, integrades per pakistanesos, hindús, sirians i jordans. Tot plegat, enmig de l'esperpent d'haver de suspendre una prova mundial de Fòrmula 1 a Bahrain, que finalment es farà a Montmeló. Contribució catalana a la normalitat: d'esperpent. Però Bahrain és un soci important i és on la Cinquena Flota de l'Armada dels Estats Units (amb 2.250 militars) té una base, enclavament clau per al control sobre l'Iran. Al mateix temps, Bahrain ha acceptat la petició de l'OTAN per utilitzar la base aèria Isa per avions AWACS (avions espia).

Entre la tàctica de la repressió directa i l'estratègia de les concessions lentes, el futur encara és incert pels anhels populars

Tàctica de repressió directa o estratègia de concessions lentes, la qüestió és no cedir protagonisme a la sobirania popular que s'ha revoltat contra la corrupció, la imposició i la carestia de la vida. Els EUA, Israel i la UE ja manegen els fils perquè canviï tot sense que canviï res. Fins i tot en la revolta més reeixida, l'egípcia, la clau la té un poder militar proveït pels EUA. Segons Samir Amin, sempre crític amb el paper de l'islamisme radical i els seus orígens, els americans ja esbossen el model, d'ascendència pakistanesa. Després de Mubarak, un Musharraf local? Això suggereix l'imperi: una combinació de poder islàmic i control militar en una transició, vés per on, tutelada per l'exèrcit. A qui no li sona el mateix relat a la nostra pell de brau?

> Líbia: ahir Reagan, avui Gadafi

Gadafi no marxarà, dispara a matar i ordena esclafar la revolta amb bombarders, tot amenaçant amb l'ombra de la guerra civil. En un comunicat emès el 21 de febrer, davant els més de 500 morts comptabilitzats per organismes de drets humans, Sodepau ha condemnat la repressió i la massacre i ha denunciat "el paper patètic de la UE, que observa passivament la mort de centenars de persones a una distància de mitja hora d'avió". Per Pepe Nieto "Gadafi fa una dècada que va perdre el control polític, sobrepassat per l'aparell revolucionari d'un règim on les tensions amb els sectors aperturistes han estat constants i on els anomenats comitès revolucionaris, estructures fonamentals del règim integrades per membres de la policia i l'exèrcit, protagonitzen les massacres". En un país dividit, l'oposició es nodreix dels Germans Musulmans i de sectors nacionalistes i arabistes, fora i dins del règim.

> Saturats d'imatges mediatitzades i descontextualitzacions deliberades, el que més s'amaga aquests dies són els interessos encoberts de les grans potències mundials en el trencaclosques de les revoltes àrabs. El periodista Tomàs Bladé i l'activista Pepe Nieto ens detallen algunes de les claus per albirar el futur d'unes revoltes que, nascudes més de la desesperació que de l'organització d'alternatives populars, corren el risc de ser anul·lades o desvirtuades, adulterades o redirigides; o senzillament, buidades de contingut.

, estirant del fil

ANÀLISI • LES PROTESTES AL MÓN ÀRAB S'ESCAMPEN DE MANERA DESIGUAL DEL MARROC AL IEMEN, PASSANT PER BAHRAIN

Tunísia, Egipte... punt final o punt i seguit?

L'heterogeneïtat política del món àrab i dècades de repressió dificulten un efecte dòmino transformador

Pepe Nieto. Membre de Sodepau
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Després de les caigudes del poder de Mubarak i Ben Ali a Egipte i Tunísia respectivament, pràcticament tothom s'ha abocat a una mena de travessa sobre qui serà el pròxim president de l'anomenat món àrab que serà jubilat. El món àrab, però, en el sentit estrictament geopolític del terme, no és un espai homogeni: ni culturalment ni socialment ni políticament ni religiosament parlant. Hi ha grans diferències entre el Iemen, el Sudan o Bahrain i el Marroc, per exemple. I si bé és cert que tots els règims comparteixen l'autoritarisme com a característica principal de govern i que, en tots ells, això significa una corrupció sense límits i unes desigualtats socials desbordants que poden provocar esclats i revoltes socials, els trets específics i diferenciat de cada país no garanteixen que la sortida hagi de ser a l'egípcia o a la tunisiana, partint de processos populars. Tunísia i Egipte compartien aspectes comuns: una laïcitat modernista occidentalitzant; un poder reconcentrat en una nomenclatura familiar reduïda; un model neoliberal absolutament dependent; un exercit sense implicacions repressives, o un jovent massivament motivat amb una capacitat d'innovació, organització i reacció difícils de combatre i amb l'aixopluc de xarxes socials. La resta de societats del món àrab freturen d'aquests biaixos. Posem un exemple proper: Algèria, on -d'altra banda- cada any es produeixen centenars de protestes.

Bouteflika no és Mubarak ni Ben Ali

Després del cop d'Estat militar del gener de 1992, Algèria va viure no una guerra civil, sinó una guerra contra la població civil. Una guerra brutal i genocida de la qual encara avui es paguen les conseqüències i que ha deixat ferides que continuen obertes i ben obertes. L'exèrcit del país concentra i monopolitza -gairebé exclusivament- el poder polític i econòmic des de la independència i els presidents civils dels successius governs no són més que homes col·locats pel poder militar, que els concedeix un marge de maniobra limitat. Aquell poder militar que,

Milers de persones es mobilitzen contra el govern egipci a la plaça Tahrir el passat 10 de febrer

des de l'ombra, governa *de facto* el país no és del tot homogeni i, alhora, es divideix en diferents cercles d'influència i interessos, a voltes enfrontats a través de la manipulació de diferents actors polítics i socials aliens al poder. És a dir, Bouteflika, el president d'Algèria, no és ni Mubarak ni Ben Ali. I l'exèrcit algerià no té res a veure amb l'exèrcit egipci o tunisià: és un exèrcit -sobretot algunes unitats especials de contrainsurgència i alts comandaments- que ha participat activament en cops d'Estat i en la repres-

sió brutal i massiva contra la població. Hi ha altres elements de l'esquerra algeriana que són divergents: l'estat psicològic de la població, el rol negatiu d'algunes organitzacions polítiques, una economia que no depèn econòmicament d'Occident...

Del Iemen al Marroc

El cas del Iemen concita una diferència similar. En aquest país, la clau tribal i la desunió -fins arribar a l'enfrontament armat- entre els actors oposats al règim és fonamental. I tot i que l'Àrabia

Saudita i els EUA donen suport econòmic i militar al règim, aquest té els dies comptats. Però no caurà demà: sota la situació actual de divisió de l'oposició i de confrontació tribal, l'enderrocament del règim unilateralment i per la via armada generaria automàticament una guerra oberta i, difícilment, desembocaria en un procés popular revolucionari amb els trets del que ha succeït a Tunísia i Egipte.

El quadre polític i social del Marroc mereix consideracions a banda.

En altres països referits, la creació d'un òrgan de poder que es pugui anomenar *Estat* és recent, però, al Marroc, el Makhzen monàrquic té centenars d'anys d'història. I tot i que, des de l'arribada de Mohamed VI, s'ha imposat la dinàmica "un pas endavant, dos enrere", cal recordar que, fins fa ben poc, la població estava sotmesa a un dictadura medieval sense matisos i que els avanços produïts des de la mort del dèspota anterior -encara que semblin ben escassos- són vistos com a passes positives per bona part de la població. Són constatables -tímida- algunes esclatxes en el camp de certes llibertats d'associació, organització, drets de la dona i drets bàsics comunitaris. Clar: no és el mateix cremar-te viu a l'infern i consolar-te amb la possibilitat de fitar les ferides dels veïns que estar dècades dins un forn sense cap opció de veure que qui manega les flames no té cap intenció d'alleugerir el foc.

Però potser, en aquests moments el més important és constatar i evidenciar que el canvi d'escenari, el canvi de clima a la regió, ja és un fet i que aquests nous aires que han estat atiat des de les intifades de Tunísia i Egipte donaran un nou impuls a la tempesta, a aquests canvis geoestratègics que van configurant un nou paradigma regional i mundial.

En determinats països, ja es pot constatar l'arribada a certes quotes de poder d'actors polítics que -a diferents velocitats i amb una intensitat variable- van transformant les relacions polítiques i econòmiques entre aquests països i van alterant la correlació de forces i el mapa geoestratègic de la regió, mentre la potència colonial de la zona, l'Estat d'Israel, veu com s'esgota el seu temps: els vents i la tempesta bufen en contra de la seva política tradicional. Irremeiablement. En aquest clima social, els nous aires possibilitaran diferents avanços que es traduiran, en algun cas, en nous processos revolucionaris amb les seves pròpies característiques, o bé en reformes impulsades des dels mateixos poders en la direcció d'assolir majors quotes de llibertats, d'igualtat, de justícia i de democràcia. Des d'aquesta perspectiva, ni punt i seguit ni punt final. Punt i coma.

> I de sobte, el cel

Fills de la ira raonada i la frustració acumulada que ja han perdut la por. La por de la por. Un nom cridat contra el vent: Mohamed Bouazizi, el nom de la guspira que va encendre Tunis quan res ni ningú no ho esperava. El gest desesperat del jove informàtic, venedor ambulat, que es va immolar i va atiar la revolta contra la llei dels silencis. Slavov Zysek a Redeyef: l'impossible passa. *Gràcies, Facebook*, resa una pintada 2.0 prop de Tahrir. Incontinent contingència imprevisible: mai no hi ha submis-

sió voluntària. Només s'espera el senyal i el moment. Esperem. Benedetti al Caire: "Mubarak, que Déu t'empari... o millor, que Déu et rebenti". Un desig d'Alba Rico: que les protestes triomfin amb la mínima sang vessada i el menor cost de vida possibles. Un Santiago Alba Rico que escriu: "El perill no ha passat, la lluita continua, però ara hi ha un poble que lliura batalles". "El 14 de gener és el nostre 14 de juliol", repeteix el poble tunisià. Potser és el de tot el món àrab. Mai un poble no havia derrocant un dic-

tador i aquest poble inesperat, intrús en la lògica de les revolucions, aquesta Tunísia de gessamins i llum de mel -ara de dignitat i combat- és el mirall on es miren els veïns i veïnes, del Marroc al Iemen, d'Algèria a Egipte; agermanades per la frustració, la infelicitat i la ira. No s'han de trobar les causes, sempre donades, sinó el minut. I el minut és ara. Ara mateix. Mentre es lliuren totes les batalles. Perdent la por a tota por rere dècades de dols i dolors. DAVID FERNÁNDEZ

, impressions

Toni Bara · Membre del GEPEC/EdC
opinio@setmanaridirecta.info

Congratulacions per l'Anella Verda

Sí, podem celebrar que la idea original del GEPEC de l'Anella Verda de Tarragona va per bon camí: ha quedat testimoniada al nou POUM i aviat es començaran a senyalitzar camins, a fer l'àrea lúdica del Llorito... és certament un gran primer pas, memorable. Sí, però...

Creiem que ara més que mai cal fer palès que, com en tots els espais naturals, per a que les anelles "funcionin" s'haurà d'elaborar el corresponent Pla especial de delimitació definitiva (malgrat, s'ha de dir, la malaurada afectació urbanística del nou POUM a dos importants corredors biològics, el del Torrent del Catllar i el del

Torrent de la Móra a l'alçada de Mas de'en Sorder), elaborar també, i desenvolupar, un bon pla d'ús i gestió que defineixi tots els "drets i deures" sobre l'espai natural, diversos plans de recuperació de flora i fauna i del paisatge i crear la imprescindible Junta Rectora de l'espai, ensems un equip tècnic, una brigada de manteniment i consergeria de camp, dotant-la alhora dels corresponents pressupostos anuals. Caldrà planificar l'adequació dels diversos masos monumentals que resten abandonats com a equipaments socioambientals, o l'elaboració i aplicació de Plans tècnics de gestió i millora forestal amb objectiu protector

per tal d'accelerar la successió de les brolles i pinedes secundàries dominants vers alzinars i màquies, les comunitats vegetals madures inherents i més resistents a la propagació d'incendis!

I per ser coherents, per mantenir significació ecològica rellevant -2.427 ha no són tantes per mantenir els processos naturals i conservar la funcionalitat ecològica dels hàbitats-, perquè s'asseveri la connectivitat biològica en aquesta àrea tan mediterrània, tan transformada i fragmentada, amb tantes tensions antròpiques, perquè realment esdevingui el "Collserola tarragoní", talment com les anelles verdes de Manre-

sa, de Vitòria o de Frankfurt, ara, el que cal, serà fer extensiva aquesta anella fins al límit nord del Tarragonès: la que el GEPEC proposem d'anomenar Anella Gaià-Francolí.

Caldrà, si més no, preservar la globalitat de la corona agroforestal que emmarca el nord de la comarca del Tarragonès per garantir la connectivitat biològica global entre el Baix Gaià i el Baix Francolí, una anella que certament reequilibri i ordeni el territori, que estalvi nous impactes, preservi els hàbitats i faciliti la recuperació de la biodiversitat amenaçada, que protegeixi i revaloritzi el paisatge associat i el patrimoni en general, que ofereixi serveis de sensibilització i educa-

penya-segats i bosquetons de ribera, platges, paisatges amb agraïdes visuals, hàbitats de multitud d'espècies protegides, camins i senders, barraques i marges de pedra seca, masos medievals... Englobant diversos indrets estratègics de notable interès biogeogràfic, paisatgístic i/o històric, com els boscos entorn de l'estació de l'AVE a la Secuita i Perafort -el Bosc del Ferrer Enric, el Pinar Rodó, el Bosc de Cal Teclat, el Pinar i el Comellar de Xacó, el Bosc del Castellot... -, el Comellar del Mas de Jurat i Pont de Tupino a Perafort, el Comellar de l'Andreu entre Tarragona i els Pallaresos, els Clots de la Barquera a la Secuita, els Estanyes del Mas de Neri, el Comellar i el Bosc del Mas de Vicens i del Mas Moragues al Catllar, el Comellar i Torrent de La Farga també al Catllar, el Torrent de Mas d'en Planes i de Salomó, a Vespella, el Pujol Rodó, l'entorn de Virgili i la Resclosa de la Riera de Gaià, Sant Antoni a Altafulla, l'entorn de Peralta a Renau, els passos dels Colls de Nulles i de Tapioles, la visual de tot el Barranc de la Móra, tot el curs del Torrent del Bogatell, i, a Tarragona, les Coves del Llorito, el Pont del Diable, el Gurugú, el Mèdol, el Bosc de la Marquesa i la Platja Llarga i la Savinosa, etc.

Hi caldrà llavors considerar els termes municipals de Vespella, el Catllar, la Riera, Altafulla, Renau, la Secuita, Perafort, Pallaresos i Tarragona. El Consell Comarcal del Tarragonès, i tots plegats, és clar, tenim un altre rept.

Perquè esdevingui el "Collserola tarragoní" caldrà fer extensiva aquesta anella fins al límit nord del Tarragonès

ció ambiental i que faci de filtre absorbent de la pressió antròpica canalitzant el lleure respectuós tot descongestionant els altres espais més sensibles ecològicament.

Proposem, doncs, valoritzar l'extens mosaic de camps i boscos vertebrats per la munió de comellars, valls i torrents situats entre Tamarit i a ponent del Francolí; boscos i conreus, costers i hortes,

Sholeh Irani · Periodista
opinio@setmanaridirecta.info

Cada caiguda d'un dèspota és una victòria per a la humanitat

Mubarak va fer una crida al poble amb valors patriarcal i estàndards en els seus discursos. Va parlar intencionadament amb l'idioma del patriarcat. I va perdre. Ningú el va entendre. Amb les seves paraules i els seus gestos autoritaris Mubarak va causar més repudi. Mubarak va parlar amb duresa i amb força vindicativa. Primer va acariciar amb paraules paternals i manipuladores, després va mostrar les seves dents i va amenaçar amb violència. En realitat, el dèspota i tots els seus lleials protectors pretenien parlar l'idi-

oma dels "àrabs"! Però no el parlava! El poble d'Egipte parlava l'idioma d'Oum Kalthoum! L'havia parlat sempre. Els homes del poder no ho van comprendre! Les paraules i les reclamacions d'Oum Kalthoum finalment van vèncer al dèspota!

El jove Wael Ghonim va plorar a la plaça Tahrir en els braços de la seva mare, quan va parlar després d'haver estat alliberat de la presó de Mubarak. Va parlar l'idioma de la seva mare. No va parlar en l'idioma del patriarcat, va parlar l'idioma de l'amor. El poble el va entendre. Van plorar amb ell i

van cridar per la caiguda del dèspota i la victòria de la llibertat.

La majoria de la gent a Orient Mitjà parla el mateix idioma, com els seus germans i germanes, en altres parts del món. Un idioma universal basat en valors humans universals. Ara, el poble s'ha trobat utilitzant els nous mitjans socials. Els grups de gent aïllats que no podien ser escoltats ni vistos ara es troben en el mateix espai i temps, en comunicació continuada. Tots parlen unànimement el mateix idioma, un idioma global. Han trobat un fòrum per discutir i desenvolupar l'anel

comú de llibertat, justícia social i igualtat. Aquestes ciutadanes i aquests ciutadans globals rars vegades s'identifiquen amb la repressió cap a les dones, el neocolonialisme, la guerra i l'odi.

Amb cada dèspota que cau, el patriarcat perd un bastió. Cada vegada que ens alliberem d'un dèspota una part de l'inhumà mor en el nostre interior i "un altre món" es torna més possible. Les caigudes dels dèspotes desvetllen una altra imatge nostra, un "nosaltres i nosaltres" global i sense fronteres. Ja no tenim l'obligació de veure'ns a través dels ulls

reductius del dèspota, sinó a través dels ulls de l'altre i de l'altra. I just en el moment de triomf assaborim l'excel·lent sabor de l'alliberament de la manipulació. El sabor queda, es canta de generació en generació i sobreviu. Els i les alliberades senten amb els seus cossos en un profund nivell biològic que és possible viure i respirar sense caps, sense dèspotes, sense el patriarcat ni en posició de poder ni a l'interior de si mateixes i mateixos.

Cada caiguda d'un dèspota és la victòria de l'ésser humà!

Quim Gibert · Psicòleg i coautor de 'Removent consciències'

opinio@setmanaridirecta.info

Cridem que hi som

Quan l'electricitat encara no havia arribat als masos de Fraga i als monts de la nostra geografia, les closques més grosses del cargols, una vegada buides, s'aprofitaven per omplir-les d'oli amb una veta d'espardenya cremant d'un extrem. Era la manera de disposar d'un fil de claror cap al tard. "Bona nit, cargols, que la llum s'apaga", a hores d'ara una expressió infantil de comiat nocturn, prové de l'instant en què els de la casa es gitaven. Condicions d'aquesta mena van contribuir a estimular la saviesa ancestral. I és que l'inconvenient de viure a les fosques va forçar aquells masovers a raonar amb lucidesa, a aprendre al màxim de la situació, a treure solucions dels racons més insospitats. En definitiva, els va empenyer a ser creatius.

L'antitesi de la creativitat és la indiferència, que tendeix a bloquejar la reflexió. Vet aquí un dels nostres principals esculls: pensar que la feina que puguem fer en bé de la llengua sigui picar pedra. Es renuncia a la creativitat quan només es dóna per bona una resposta. Rere la indiferència s'amaguen excuses de mal pagador que ens desactiven l'energia. Francesc Torralba, filòsof, és del parer que existeix una trama d'excuses per alliberar-se de l'esforç. Per Torralba, l'excusa està en la ment i no en la realitat: "L'obstacle no depèn de tu. L'excusa, sí" (del llibre *Sosegarse en un mundo sin sosiego*).

Per contra, el desig de servir el país ha forjat una part

JOAN TURU

dels nostres intel·lectuals, artistes, creadors, que en l'activitat professional no han dubtat a incloure-hi la vessant reivindicativa. Amb l'ansia de desmascarar injustícies, Lluís Maria Xirinacs, posem per cas, va esdevenir un homenot plenament compromès: "si algunes vegades m'he jugat la vida ha estat per viure-la amb més força. Aquesta vida val tant la pena que de vegades cal saber-se-la jugar per evitar de viure després com si hom fos mort. Quants morts vivents hi ha, que per evitar la mort viuen morts" (al llibre *Dietari final*).

La no oficialitat del català a la Franja és una injustícia pròpia d'etapes colonials. No ens ha de fer por, per tant, escampar als quatre vents el tracte humiliant que rebem com a grup humà diferenciat.

Si l'energia eòlica pot desfer blocs de pedra, esventar a arreu la discriminació que patim contribueix a sacsejar el pensament únic, les mentalitats inflexibles. És el nostre deure, si el que realment som és ciutadans i no vassalls. Alvin Tofflere, escriptor, diu que "els analfabets del segle XXI no seran pas els qui no saben llegir ni escriure, sinó els que no saben aprendre, desaprendre i reaprendre" (*Presència*, 24-9-10).

"Cridem qui som", diu el poeta. Seguint el suggeriment, l'Institut d'Estudis del Baix Cinca promou, el 12 de març a Fraga, la segona edició de la jornada *Llengua i emoció*, amb la participació de l'historiador Jordi Bilbeny, la lingüista Rosa Calafat i el filòsof Josep Maria Terricabras.

He sentit dir a més d'un fragatí que, en direcció a Lleida, quan parlem, ens entenen. Però de Fraga cap a Saragossa, no". I és que Fraga és una frontera lingüística, un horitzó que ens fa reconeixibles. Salvador Cardús, sociòleg, diu que sense fronteres quedariem perduts en els *no-llocs* sense cap altre referent que els de l'interès particular: "les fronteres són, fonamentalment, per ser respectades i, alhora, per ser travessades (...) les fronteres no estan pensades per tancar res, sinó per definir, per identificar, per orientar" (*Avui*, 5-4-02).

El cerç, altrament dit mestrall, el més potent del vents, que sovint aireja les *angorfes* del Baix Cinca, ens crida a dignificar la nostra llengua.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Tancament de la Bodega 1800

Ricardo Fernández, Barcelona

La Bodega 1800 era un local tranquil i agradable al carrer del Carme, dedicada a la mateixa activitat des del 1952, oferint degustacions de vins i tapes típics de les bodegues barcelonines dels anys cinquanta. Mai va tenir cap denúncia dels veïns, que a més la van convertir en el seu punt de trobada.

Tant alguns funcionaris de l'Ajuntament com veïns i usuaris, la definien com "un dels locals més dignes del carrer del Carme".

Va recuperar el passatge comercial més antic de Barcelona (de nom 1800, que va de la plaça de la Gardunya fins al carrer del Carme) i que ara és un urinari públic i refugi per a persones sense sostre, ja que només resten dos locals: un sabater a punt de jubilar-se i una perruqueria de senyores que té entrada des del carrer del Carme.

Donava feina directa a quatre persones d'inserció, que provenien dels serveis socials del mateix Ajuntament i, indirecta, a altres set.

Però tot això pertany al passat, l'Ajuntament de Ciutat Vella va considerar que la llicència d'activitat "bodega beber", vigent des de 1972, no es corresponia amb la activitat realitzada i, sense escoltar les nostres al·legacions, va ordenar el tancament, deixant a l'atur quatre persones i arruinant una família que, en un moment de crisi econòmica, van tenir una idea, van invertir, van recuperar i rehabilitar un espai, van lluitar i gràcies a l'administració ho van perdre tot.

Per què aquesta administració actua de jutge i part: dictant què, com i quant ha d'invertir un particular els seus diners i esforços, jutja la conveniència o no del seu negoci i sense escoltar les parts, tanca? Quina potestat poden tenir en un moment de greu crisi com aquesta per tancar un centre de treball, sense tenir en compte el perjudici de les persones implicades?

Si va estar a la Bodega 1800, si li agradaria recuperar aquest espai i que les actuacions municipals fossin més justes i la justícia més ràpida (la Bodega 1800 està tancada des de juliol de 2010 i seguim pendents del contenciós administratiu interposat contra l'Ajuntament), us agrairíem que a través d'aquest mitjà ens ajudéssiu a recuperar-la (si no és massa tard), donant la vostra opinió per tal que l'administració, conegui les opinions d'aquells amb els que vam compartir aquesta il·lusió. Als que no la coneixien els hi agrairíem que visitin la pàgina www.bodega1800.com i opinin al respecte.

Gràcies a tots els que durant aquests mesos ens han donat suport i ens han animat a continuar lluitant.

. EL CIGALÓ

"Un cafè val el mateix que una barra de pa"

José Luis Beltrán té 46 anys i des dels divuit que es dedica al que l'apassiona, la dansa. Amb el seu company i una amiga tenen la seva pròpia companyia de cabaret però després de tant de temps ha decidit que "de l'art ja no s'hi pot viure".

Joan Canela i Barrull

Com és això de dedicar-se a la dansa?

Has d'assumir que sempre vis en la precarietat. La majoria de lloguers són en *garitos* i *pubs*, hi ha molt pocs espais destinats especialment a eixe art i es paguen en negre. És a dir, que no ho fas per fer-te ric.

Però tu t'hi has dedicat durant quasi 30 anys.

Sí, i mai m'havia faltat per comprar-me el diari cada dia i per anar al cinema, almenys, un cop a la setmana, i en temporada baixa feia un extra de cambrer per anar tirant. Però ja s'ha acabat. Amb la crisi et contracten menys i et paguen pitjor. També els bars han baixat el

sou. Abans, al Carme pagaven vuit euros l'hora i ara en paguen sis, i açò si eres valencià! En canvi, els preus han pujat un ou.

A què has hagut de renunciar?

Primer al diari i al cinema, però després a fer-me un cafè al bar. Un cafè val el mateix que una barra de pa. I he deixat de fumar. Però és que ja fa anys que ni m'acoste als 1.000 euros, ni tan sols en un mes bo.

Què has decidit fer?

Durant els següents onze mesos tinc una ajuda de 380 euros per aturat de llarga durada major de 46 anys, així que els dedicaré a estudiar oposicions a professor d'educació física. Per sort, recentment van convalidar el títol de dansa amb el d'Inef. Ara només fa falta que la Generalitat oferisca places.

. EDITORIAL

Felip Puig: 29 dies i escaig d'impunitat

La "fi de la impunitat" preanunciada per Felip Puig el 23 de gener, arran de la identificació en massa de 418 activistes desallotjats del Palau del Cinema, ha durat exactament 29 dies. El dilluns 21, el jutjat de guàrdia número 32 va arxivar la causa i va negar que les quatre-cents activistes que participaven d'una assemblea preparatòria de la vaga general del 27-S haguessin comès cap delictes d'usurpació i/o resistència. Malauradament, és massa previsible que no hi hagi obertures periodístiques ni editorials crítiques ni reaccions polítiques a aquest abús de poder que llinda la prevaricació. Puig sabia perfectament que cap de les 418 activistes havia comès cap infracció. Com a estrena repressiva, de discurs eixordador i de pràctica autoritària, Puig ja s'ha lluit doblement en un mes: aleshores i ara,

quan la seva primera osca repressiva s'ha estavellat ridículament als jutjats i ha demostrat una evidència: la fi de la impunitat que anuncia és impossible d'assolir sense recórrer a l'al·legalitat de tota guerra preventiva. En aquest país, els desallotjaments encara els decideixen els jutges, no pas el ministre de la porra de torn. Causalment, aquest mateix dilluns i abans de conèixer-se la decisió judicial, el conseller d'Interior convergent declarava en una entrevista: "Un responsable polític ha de tenir en compte que s'han d'assumir els fra-cassos" i assumir responsabilitats. Que assumeixi el fracàs del seu estirabot repressiu i que l'única impunitat del 22 de gener va ser política: impunitat per saltar-se drets fonamentals, vulnerar garanties processals i criminalitzar la dissidència social per via de mentides.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Antisistema

Juanjo Nora
directa@setmanaridirecta.info

"Tu, el que ets, és un antisistema". Jo li havia preguntat com es calculaven les hipoteques. No entenia com podia ser que, demanant 24 milions, al cap de 20 anys, n'haguessia de tornar 48. Va fer un intent d'explicar-me la famosa fórmula. No va poder. Ni ella no l'entenia. Era caixera de la sucursal on jo pagava el lloguer. Li vaig dir que allò era usura. Fa sis anys d'això i va passar a Euskadi, on vivia aleshores.

Tres anys després, de nou a Catalunya, em van fer un acomiadament disciplinari per, entre altres coses, intentar constituir un sindicat a la multinacional on treballava, cosa que ni jo no sabia que estava fent. Coses de la corre-

lació de forces. Simples anècdotes de la guerra social.

Tenim incidència en la societat on vivim. Posem el dit a la nafra fent visible la crueltat d'aquest ordre. Els atacs criminalitzadors i desacreditadors i la violència que ens tiren a sobre en són una prova. Calculen les seves possibilitats. Estan tocats i saben que podem eliminar-les. Elles mateixes s'han cavat la tomba i només falta empènyer-les.

Malgrat la impunitat de què gaudeixen, són fal·libles i vulnerables. Persones com qualsevol. Pitjors, si parlem de la seva humanitat. Fet i fet, tenen el que tenen a costa de crear misèria i patiment. Però, les que estan dalt de la piràmide saben de la fragilitat del seu estatus, de la gran mentida sobre la qual se sustenta aquest paradís podrit. Per defensar-lo, sembren la

por, la seva por de caure; ens tornen les unes contra les altres; es parapeten darrere dels seus esbirros armats. Típic i normal.

I nosaltres? Ens desgastem defensant-nos i responem a fets consumats, quan hauria de ser a l'inrevés. Haurien de ser elles les que estiguessin a la defensiva. Raons en sobren. No hem de donar explicacions, la realitat les ofereix totes.

Potser ens falta creure'ns-ho. I més alegria. I no em refereixo a treure els tambors. Ens sobra pessimisme, desencís, ortodòxia estúpida i purisme. Se suposa que portem mons nous als cors. Doncs, demostrem-lo. Fem de la lluita una festa ofensiva contra el poder. Estem en guerra. Ja no hi ha lloc per a mitges tintes. Podem guanyar.

Sóc antisistema i n'estic orgullós.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana arribem al número 50 dels Quaderns d'Illacrua. Això vol dir que fa mig centenar de números que vam unir les dues capçaleres (*Illacrua* i la *DIRECTA*). Un any i escaig. La nostra valoració d'aquesta fusió és molt bona. Els *Quaderns* aporten una lectura més profunda i repensada enmig de la voràgine d'actualitat del setmanari. El ritme de treball setmanal s'ha assolit molt bé per part de la gent d'*Illacrua*, acostumada al treball mensual. I la fusió de les subscripcions tampoc no ha sortit malament. Però, i vosaltres? Què en penseu? Com ho valoreu? Esperem les vostres opinions, per aquest tema i per qualsevol altre aspecte relacionat amb la *DIRECTA*.

D'altra banda i sense haver-ho fet volent, celebrem els 50 *Quaderns* estrenant una nova secció: *Transformacions*. Aquesta secció és el resultat de la fusió de les antigues seccions *Petjades* i *Bon viure*, que se solien *trepitjar* en referència a les temàtiques dels articles. Esperem que us agradi el nou format.

Fins la setmana que ve, salut!

. FE D'ERRADES

En l'article d'obertura d'*Expressions* de la setmana passada (*DIRECTA* 216) sobre els Diables de Sant Andreu es va publicar que la colla fa, normalment, una sortida a Tiana; però la fa al municipi de Tivissa.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

BERNAT BURGUENO

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Radas núm. 27, 08004 Barcelona
www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar publicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution NoDerivs/NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari *DIRECTA* no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – ediciodirecta@gmail.com
fotografia@setmanaridirecta.info – il.lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info **Roda el món** | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manu Simarro Expressions | Roger Palà, Estel Barbé Serra i Manel Ros Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés **FOTOGRAFIA:** Albert Garcia IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor **CORRECCIÓ:** Laia Bragulat **EDICIÓ:** Xavi Martí **COMPAGNACIÓ:** Roger Costa Puyal **PUBLICITAT:** Tània Miró **DIFUSIÓ:** Blai Lindström **DISTRIBUCIÓ:** R.C.P. **SUBSCRIPCIONS:** Lèlia Becana **ADMINISTRACIÓ:** Jordi Raymond

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MAREME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Nou judici relacionat amb l'edifici de Can Vies | PÀG. 8

CiU diu que no s'oposarà al cementiri nuclear | PÀG. 10

Kaufil desmantella la fàbrica del Prat de Llobregat | PÀG. 10

UAB: contra la supressió dels torns de matí i tarda | PÀG. 11

PERE TUBERT

BARCELONÈS · S'INTENSIFIQUEN LES PROTESTES, CRIMINALITZADES PEL CONSISTORI DAVANT LA PROXIMITAT DE LES ELECCIONS

Els bombers de Barcelona acusen l'Ajuntament de no complir l'acord pactat

Els bombers de la ciutat utilitzen materials que ja estan desfasats, la plantilla és escassa i es tracta d'un cos situat a "la cua d'Espanya" respecte els cossos d'altres municipis

Nico Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

Les accions que ha dut a terme la plantilla de bombers de la ciutat de Barcelona per denunciar el que consideren una violació dels seus drets laborals s'han intensificat durant les últimes setmanes. La manifestació que es va fer a la plaça Sant Jaume el mes passat, durant la qual les manifestants van intentar entrar a l'Ajuntament davant l'oposició del dispositiu policial, va tenir continuïtat amb un tancament a la seu central de bombers i una concentració davant l'hotel Avenida Palace, on es reunia la cúpula socialista per conèixer el resultat de les eleccions primàries del dissabte 19 de febrer.

Acusen la plantilla de bombers de les pintades aparegudes a les casernes i els camions del cos

La resposta de les institucions municipals no s'ha fet esperar. Des del seu departament de comunicació, acusen els bombers de ser gent privilegiada en temps de crisi. La proximitat de les eleccions municipals podria ser un factor a tenir en compte a l'hora de valorar la rèplica. També acusen el cos de bombers de les pintades aparegudes a les casernes i els camions del cos - "Hereu dimissió" o "Bombers

Diversos bombers treuen el cap per la finestra de les oficines ocupades durant la protesta

en lluita", que haurien generat unes despeses de 370.000 euros en concepte de neteja durant els últims dos anys, segons l'Ajuntament. Des de la Coordinadora de Bombers de Barcelona, asseguren

que aquesta no va ser una proposta ni una acció de la coordinadora ni de cap sindicat. Un membre de Comissions Obreres i portaveu de la Coordinadora de Bombers, Oriol Salvador, creu que l'Ajuntament ha

inflat els números, ja que, amb aquests diners, "es pot pintar fins a tres cops cada camió de bombers, o senzillament reposar el material desfasat que utilitzem". Per Oriol Salvador, les pintades demostren fins a quin punt arriba el conflicte, "perquè la gent s'arrisca a perdre la feina".

El conflicte va néixer ara fa tres anys, arran d'un acord de la Plataforma de Bombers, la UGT i CCOO amb l'Ajuntament i la regidoria de Seguretat i Mobilitat, amb Assumpta Escarp com a màxima responsable. Els altres dos sindicats, la CGT i ASI, es van negar a aprovar-lo. La CGT no va donar suport al conveni "perquè es tractava d'un acord de mínims", explica un membre d'aquest sindi-

cat, Jordi Matador. Aquest acord previ deixava les portes obertes per acabar de negociar certs aspectes, com ara el mínim de personal disponible per jornada, la formació de bombers o les assegurances de la gent que condueix -només està assegurada a tercers-, entre d'altres. Salvador creu que deixar la porta oberta va ser l'error principal: "Crèiem que volien dialogar i aquest va ser el nostre tarannà ini-

cial". Quan van veure que no es complia l'acord signat i que les negociacions que s'havien de dur a terme quedaven en no-res, gran part del cos municipal de bombers es va implicar en la defensa dels seus drets. Actualment, la Coordinadora de Bombers agrupa la Plataforma, CCOO i la CGT, aquesta última en detriment de la UGT, que la va abandonar quan va començar el conflicte en contra d'un conveni que ells mateixos havien aprovat. Tot i això, ara, la UGT accepta les decisions que pren l'assemblea. La Plataforma de Bombers agrupa, des de 2008, els bombers que no s'identifiquen amb els sindicats. Des de llavors, l'assemblea de la Coordinadora és qui pren les decisions respecte a les negociacions i a les accions. Jordi Matador explica que la CGT va decidir unir-se a la Coordinadora en el moment que les institucions ja no complien cap dels pactes firmats anteriorment. "L'estratègia sindical és l'estratègia de la coordinadora", raona Salvador, mentre que Matador considera que "hem de ser originals per mantenir la força i la unitat davant el desgast que estem patint pel temps que portem mobilitzats".

Davant les crítiques dels bombers respecte al material desfasat que utilitzen -que posa en perill les seves vides- i al fet de tenir una plantilla escassa i ser un cos situat a "la cua d'Espanya" respecte els cossos d'altres ciutats, l'Ajuntament assegura que hi ha hagut inversions per reposar les autobombes i que cada any es fan convocatòries perquè "entre 30 i 45 agents" accedeixin al cos.

Des de llavors, l'assemblea de la Coordinadora és qui pren les decisions respecte a les negociacions i a les accions. Jordi Matador explica que la CGT va decidir unir-se a la Coordinadora en el moment que les institucions ja no complien cap dels pactes firmats anteriorment. "L'estratègia sindical és l'estratègia de la coordinadora", raona Salvador, mentre que Matador considera que "hem de ser originals per mantenir la força i la unitat davant el desgast que estem patint pel temps que portem mobilitzats".

Davant les crítiques dels bombers respecte al material desfasat que utilitzen -que posa en perill les seves vides- i al fet de tenir una plantilla escassa i ser un cos situat a "la cua d'Espanya" respecte els cossos d'altres ciutats, l'Ajuntament assegura que hi ha hagut inversions per reposar les autobombes i que cada any es fan convocatòries perquè "entre 30 i 45 agents" accedeixin al cos.

, així està el pati

SANTS · S'ORGANITZA UNA CERCAVILA DE PROTESTA QUE ARRIBA A LES OFICINES D'INFORMACIÓ DE TMB DE LA PLAÇA UNIVERSITAT I EL CLOT

El jutjat no comunica el judici de Can Vies a totes les entitats usuàries de l'edifici

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Per tercera ocasió durant els seus catorze anys d'història, el Centre Social Autogestionat Can Vies ha patit un procediment judicial per forçar el seu desnonament. El 18 de febrer, la sala de vistes 201 de la Ciutat de la Justícia va ser escenari de la vista instruída per la magistrada Estrella Radio que havia de dirimir si Transports Metropolitans de Barcelona (propietari de l'edifici situat al carrer Jocs Florals 42 de Barcelona) tenia legitimitat activa o no per procedir a un desnonament. Es dona la circumstància que, l'any 1984, la direcció d'aquesta empresa metropolitana de transports va cedir els usos de l'edifici de Can

La CNT-Catalunya s'ha presentat al judici com a cossuària de l'edifici

Vies al sindicat CNT amb un document per escrit i, des d'aleshores, mai no s'ha desdit d'aquella decisió. És precisament per això que el judici de l'any 2007 va suposar una galleda d'aigua freda contra els demandants, ja que el poder judicial va considerar nul·la la demanda, després de constatar que hi

A l'esquerra de la foto i en primer pla s'hi poden veure les persones que integren la part demandant

havia un document de cessió vigent. En el procediment actual, els demandants han volgut cobrir-se les espatlles i han notificat la demanda a la CNT-AIT. Però, durant el judici, la sorpresa de l'advocada de TMB va ser majúscula, ja que qui va comparèixer a la sala de vistes va ser un representant de la CNT-Catalunya (una organització autònoma, amb estatuts i assemblea pròpia des de l'any 1995), que va al·legar que la seva organitza-

ció, com a cossuària legítima de l'edifici des de l'any 1984, no havia rebut cap notificació judicial que l'advertís del procediment de desnonament en curs. La jutgessa va manifestar que prendria una decisió sobre aquestes circumstàncies en el redactat de la sentència. També hi va intervenir com a testimoni una assessora jurídica laboral de TMB, que va assegurar que no tenia "cap interès personal en la causa" i que només volia "fer justícia".

D'aquí dues o tres setmanes, es coneixerà la resolució, que podria comportar una sentència ferma de desnonament o una nul·litat processal per incorrecció procedimental.

Mentrestant, a l'exterior de la sala, una vintena de persones es van aplegar darrere un cordó de seguretat que impedia l'accés del públic fins a les portes de la sala. Els guardes de seguretat fins i tot van acompanyar alguna de les persones pre-

sents al lavabo per vigilar-les en tot moment. Finalment, però, una desena de persones van poder entrar al judici d'acord amb l'aplicació del criteri obligatori de l'audiència pública. Al carrer, una cinquantena de manifestants es van situar darrere una pancarta on es podia llegir: *Can Vies resisteix, no ens deixarem desallotjar*. Dues hores abans, s'havia fet un esmorzar popular a la plaça de Sants, que va continuar amb una cercavila dins els passadissos del Metro, fins arribar a les oficines d'informació de TMB de les estacions de la plaça Universitat i el Clot, on es van fer accions de protesta i es van posar adhesius i cartells.

"Jo no en sóc, de demòcrata"

El malestar generat entre el públic i les periodistes per les molestes mesures de seguretat a les portes del judici van desencadenar en tota una sèrie de retrets dirigits al cap de la Unitat de Relacions amb l'Administració de Justícia, Joan Mallafré, el mossos d'esquadra omnipresent que s'encarrega de l'organització de dispositius policials als edificis judicials. En resposta a les crítiques, Mallafré va etzibar: "Jo no decideixo aquests desplegaments; si ho fes jo, vosaltres no entraríeu". Aleshores, una de les persones presents li va respondre: "Vostè, en tot cas farà, el que diguin les normes democràtiques". Però ell va rubricar: "Doncs no, perquè jo no en sóc, de demòcrata".

BARCELONA · EL NOU CONSELLER D'INTERIOR DE CIU VOLIA ACUSAR-LOS D'USURPACIÓ I RESISTÈNCIA A L'AUTORITAT

S'arxiven les imputacions de Felip Puig contra 418 activistes del Palau del Cinema

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Tot i la gran propaganda institucional emprada en el desallotjament policial del Palau del Cinema de la Via Laietana el dia 22 de gener, el jutjat d'instrucció número 32 de Barcelona ha decidit arxivar la causa contra totes les persones imputades per aquells fets. En un primer moment, el Departament d'Interior va parlar d'un centenar d'activistes tancades a l'edifici, però, a mitjanit, va haver de reconèixer que es tractava de 418 persones. Unes hores abans, gairebé totes elles s'havien manifestat, juntament amb milers d'altres de persones,

La policia porta una de les desallotjades del cinema amb la resta d'activistes

des de la plaça de Sants, contra la reforma de les pensions aprovada pel govern de Zapatero. De fet, segons van explicar representants de la CGT, la CNT, la COS i Solidaritat Obrera, a l'interior del Palau del Cinema, s'hi estava fent una assemblea per organitzar les activitats reivindicatives de la vaga del 27 de gener. El desallotjament de l'edifici es va perllongar fins a les 3 de la matinada i va comptar amb centenars de policies que havien estat mobilitzats expressament pel nou conseller convergent. En aquell moment, Felip Puig va assegurar que havia comptat amb el vist-i-plau del jutjat de guàrdia a l'hora de procedir a intervenir policialment dins l'edifici. Poc des-

prés, però, es va saber que no era veritat, que tot havia estat sota el seu criteri. Ara, el jutjat que aquella nit estava de guàrdia, un cop rebuts els 418 atestats policials amb les acusacions de resistència a l'autoritat i usurpació, ha anunciat el sobreseïment provisional de la causa i, d'aquesta manera, ha negat que totes aquelles manifestants estiguessin cometent cap delictes amb l'ocupació de l'immoble, tal com va afirmar Puig en unes declaracions posteriors, on també va assegurar que, a partir d'aleshores, s'havia acabat la impunitat per "les persones que ocupen edificis aliens". La resolució judicial relativitza les paraules del conseller.

, així està el pati

PAÍS VALENCIÀ · EL DIJOUS 17 DE FEBRER DE 2011 SIGNIFICA LA FI DE 26 ANYS D'EMISSIONS DE TELEVISIÓ EN CATALÀ

Una revolta espontània es posa a primera línia en la defensa de TV3

Joan Canela i Barrull
horta@setmanaridirecta.info

De la xarxa al carrer. Talment com si es tractés d'una revolta àrab, la indignació pel tancament sobtat dels repetidors que permetien veure TV3 a la majoria del País Valencià s'ha estès com la pólvora des del dijous 17 de febrer a la nit -just en el moment que s'intrompien les emissions després de 26 anys-; una revolta inesperada i, per ara, amb conseqüències difícils de preveure. El dilluns 21 al vespre, milers de persones van omplir de gom a gom la plaça de la Mare de Déu de València, indignades per l'acte de censura perpetrat pel govern de Francisco Camps (PP). Convocades per les xarxes socials i sense cap organització que pogués capitalitzar-la -tot i que hi van assistir representants dels principals partits de l'esquerra i el nacionalisme-, la concentració va demanar el "retorn de TV3" i la "llibertat d'expressió", mentre la gent cridava "President a Picassent". Una protesta que va superar de llarg els motius pels quals havia estat convocada i que es va convertir en un clam contra la corrupció i la prepotència d'un govern que té una bona part de la societat valenciana esgotada.

A la mateixa hora i pel mateix motiu, 500 persones van omplir la plaça d'Espanya d'Alcoi, convocades per la plataforma Sense senyal, el nom de l'etiqueta de Twitter que va encapçalat la revolta des del dijous 17 de febrer a la tarda.

El proper cap de setmana, s'han convocat noves mobilitzacions a Castelló, València i Nules, a més de les que s'han anat celebrant de forma espontània des del mateix divendres 18, quan prop de 300 persones es van concentrar a València, o -l'endemà dissabte- les més de 1.000 que van omplir la plaça Santa Clara de

Milers de persones es concentren a la plaça de la Mare de Déu de València contra el tancament dels repetidors de TV3

Manifestació a Barcelona per la llibertat d'expressió i contra la prohibició de les emissions de TV3 al País Valencià

Castelló. A Borriana (Plana Baixa), s'hi van concentrar 500 persones; un miler a Oliva (Safor); un altre miler a Gandia (Safor), i un altre centenar a Pedreguer, un municipi de sols 7.000 habitants de la Marina Alta.

Esquerdades dins el PP valencià

Aquesta bola de neu comença a generar esquerdades dins el mateix PP valencià. Si bé la primera reacció de la seva portaveu, Paula Sánchez de León, va ser titllar de "grotesques" les protestes pel tancament de TV3 i el mateix Francisco Camps va acusar de terroristes els *hackers* d'Anonymous que van tombar les webs del govern valencià i del mateix partit, el dilluns 21 de febrer, l'alcalde de Xàtiva i president de la Diputació valenciana, Alfonso Rus, va admetre que "no havia vist bé aquesta decisió". La dirigent del PP català, Alícia Sánchez-Camacho, també es va oferir com a "mitjancera", ja que creia que hi havia "voluntat per totes les parts implicades i, per tant, l'acord és possible".

Unes reaccions que no es poden deslligar de la contundència de la resposta de desenes de milers de persones que, a través de la xarxa, han convertit l'etiqueta #sense senyal en una de les deu més usades al Twitter de l'Estat espanyol durant cinc dies i fins al moment de tancar aquesta edició.

Solidaritat des de Catalunya

Les mobilitzacions no s'han limitat al País Valencià. El dissabte 19 de febrer, el centenar de participants a l'acte de la 42a renovació de la Flama de la llengua catalana a Montserrat es van fotografiar rere la pancarta *No deixem que apaguin la flama de la llengua. Volem TV3 al País Valencià*. El dilluns 21, prop de 300 persones es van manifestar a l'Eixample barceloní i unes altres desenes més a la plaça del Mercat de Reus.

> TV3 reacciona davant la pressió de les xarxes socials

Segons un estudi elaborat per l'observatori de mitjans Mèdia.cat, la reacció de TV3 davant el tancament va ser tardana i posterior a l'esclat de les xarxes socials, motiu pel qual "es podria pensar que sols va actuar quan va veure la volada que prenién els esdeveniments", segons expliquen els seus autors. Vicent Partal, al seu bloc, va escriure que des de "primera hora del matí (del dijous 17 de febrer) ja se sabia que el tancament dels repetidors de TV3 al País Valencià era inevitable". Però, a Televisió de

Catalunya, la notícia no es va difondre fins als informatius del migdia, on només li van dedicar una peça de 40 segons dins un programa de més d'una hora i sense que quedés clar que el tancament era imminent. Al vespre, la informació del tema no es va allargar més de 30 segons, cap al final dels informatius; no serà fins al butlletí del 3/24 de dos quarts de 10 de la nit -quan el canal ja no es podia veure al sud del Sènia- que s'explicarà el conflicte amb profunditat. El divendres 18 -ja amb la xarxa bullint d'indignació-, TV3 va

decidir obrir els informatius del migdia amb aquest tema i amb una peça de nou minuts on, implícitament, es reconeixia la preeminència de les internautes a l'hora d'encapçalat la resposta.

Segons ha pogut saber la DIRECTA, el tractament de TV3 al seu propi tancament a les terres valencianes ha causat malestar dins la pròpia redacció dels serveis informatius de la televisió catalana, que haurien preferit una acció més valenta en defensa "dels nostres espectadors valencians".

> Televisions amnistiades

Encara que el govern valencià ha volgut presentar el conflicte com una qüestió purament administrativa, a ningú no se li escapen les motivacions polítiques que hi ha al darrere. Segons informa el diari *Levante*, al País Valencià, hi funcionen un mínim de cinc televisions de tarot i consultori sense llicència i que en cap moment no han estat perseguides. Davant l'onada de crítiques, la Conselleria de Justícia va emetre un comunicat on

assegurava que s'havien obert expedients a disset canals i que TV3 "sols era una més". En realitat, però, només s'han fet efectives tres multes, amb una mitjana de 100.000 euros per empresa, més 10.000 euros per cada mes que continuï emetent. Les sancions per Acció Cultural -propietària dels repetidors de TV3- pugen als 680.000 euros, més 120.000 per cada mes que mantinguin l'emissió, gràcies a una llei fet a mida per al cas.

, així està el pati

EL PRAT · DESLOCALITZACIÓ

Kaufil se surt amb la seva i la plantilla ha d'anar a Logronyo per no perdre la feina

Xavi Martí

baixllobregat@setmanaridirecta

La direcció de l'empresa Kaufil, que fabrica components de goma per automòbils i que es troba dins les instal·lacions de SEAT al Prat de Llobregat, ja ha aconseguit el que buscava des de fa un any i mig, és a dir, la deslocalització de la seva planta de fabricació (DIRECTA 190). En aquests moments, estan desmuntant la fàbrica i les màquines s'estan traslladant a una nova planta que Kaufil obrirà a la ciutat marroquina de Tànger. La plantilla, que a través de les seves representants sindicals sempre ha manifestat que la factoria del Prat és "viable", ha hagut d'escollir entre perdre la feina (a canvi d'una indemnització mínima de vint dies per any treballat) o bé traslladar-se a Logronyo. La majoria del personal de Kaufil (són 35 persones) ha marxat a La Rioja, menys un treballador i els membres del comitè d'empresa. Tot i que la direcció de l'empresa ja ha aconseguit endur-se la producció a un país on els salaris són més baixos, la plantilla ha interposat un recurs als jutjats per "trasllat injustificat".

Les treballadores han iniciat un recurs per "trasllat injustificat"

El juliol de 2009, la Generalitat va desestimar un ERO d'acomiadament perquè no existien "pèrdues econòmiques justificades". Davant la decisió del Departament de Treball, l'empresa va optar, el desembre de 2009, per acomiadar les persones que tenien contractes eventuals i reconèixer acomiadaments improcedents. A més, algunes treballadores van decidir acollir-se a les prejubilacions. Tots aquests factors van fer que la plantilla passés de 56 a 35 persones.

Després dels acomiadaments i les prejubilacions, la plantilla i la direcció de Kaufil van acordar que l'empresa buscava una nau més petita que la del Prat a prop de Barcelona. El març de 2010, Kaufil va comunicar que ja disposava d'una nau a Cerdanyola del Vallès, però, durant el mes de maig, se'n va desdir i va resoldre que la producció s'havia de traslladar fora de Catalunya. La situació actual és que les persones que treballen a Kaufil han hagut de traslladar-se a Logronyo, mentre les seves famílies romanen a Catalunya.

MÓRA D'EBRE · LA CANC CONVOCA UNA PROTESTA I ACUSA CIU "D'OBLIDAR-SE DEL COMPROMÍS ADQUIRIT"

Duran Lleida diu que la Generalitat "podria canviar de criteri sobre el cementiri nuclear"

Andreu Curto

terresebre@setmanaridirecta.info

La polèmica que gira al voltant del Magatzem Temporal Centralitzat (MTC) -més conegut com a cementiri nuclear- que vol construir el govern espanyol per poder allargar la vida de les centrals nuclears ha revifat durant les últimes setmanes a conseqüència de les declaracions de diversos càrrecs polítics de la Generalitat de Catalunya i del govern espanyol. La caixa de Pandora -que havia estat tancada durant gairebé tres mesos, coincidint amb la campanya electoral de les eleccions catalanes- va ser reoberta pel ministre d'Indústria,

Miguel Sebastián ha dit que "quan alguna comunitat autònoma ens garanteixi que no s'oposarà al magatzem nuclear, l'autoritarem"

Miguel Sebastián, arran d'unes declaracions del 7 de febrer on afirmava que "quan alguna comunitat autònoma ens garanteixi que no s'oposarà a la instal·lació, l'autoritarem". Amb només dos dies de diferència, Josep Antoni Duran i Lleida va anunciar que "el Govern de la Generalitat de Catalunya podria canviar de criteri sobre el cementiri nuclear". El conseller de Territori i Sostenibi-

ROSER MASIP

Pancarta utilitzada durant la concentració celebrada el 18 de febrer d'enguany al municipi de Móra d'Ebre

litat, Lluís Recoder, va afegir que, "si l'Estat ho decideix així, no hi haurà més remei que acceptar-ho". A més, l'actual alcalde d'Ascó, Rafael Vidal, ha estat ratificat com a alcaldable per CIU al municipi de la Ribera d'Ebre i l'expedient que va obrir CDC a Vidal arran de la decisió de presentar candidatura per acollir el MTC encara no s'ha resolt.

Aquesta situació ha generat un gran desconcert a les Terres de l'Ebre, ja que CiU havia votat diverses resolucions del Parlament de Catalunya contràries a la instal·lació del magatzem de residus nuclears. Precisament, durant l'últim període electoral, els sectors convergents van evitar posi-

cionar-se clarament respecte a aquesta qüestió amb l'argument que la seva posició no havia variat.

Ara, tres mesos després de guanyar les eleccions, la Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya (CANC) els acusa "d'oblidar-se dels compromisos adquirits de la coherència política", ja que creuen que volen acceptar el cementiri nuclear, però dient que "la culpa és de Madrid i que Catalunya no té competències".

El divendres 18 de febrer, prop de 150 activistes convocades per la CANC es van concentrar a les portes de la seu de CDC a Móra d'Ebre i tenen previst continuar pressionant el govern i CiU. El

mateix dia de la concentració, la vicepresidenta del govern de la Generalitat, Joana Ortega, va tornar a referir-se a les resolucions aprovades pel Parlament quan va ser preguntada per l'opinió del govern sobre el tema.

El PSC, durant el seu mandat a la Generalitat, va tenir una actitud passiva i força tímida davant les intencions del govern d'instal·lar el cementiri nuclear a Ascó i es va negar a incorporar el rebuig a aquesta instal·lació al seu programa electoral. Curiosament, tot just acabats d'arribar a l'oposició, han manifestat el seu "posicionament rotundament contrari a qualsevol intent d'ubicació del MTC a Ascó".

ALBERT GARCIA

Allau d'accions de suport a Jona

El noi de l'Eixample que serà jutjat l'1 de març sota l'acusació d'haver participat a una marxa de protesta contra el desallotjament del Forat de la Vergonya (veure *Indirecta*), va rebre múltiples mostres de suport durant la setmana passada. Autobusos encartellats, pancartes, pintades i nombrosos sabotatges simbòlics a seus de districte com Gràcia, Eixample i Sants i seus del PSC. A la foto, es pot veure la façana del local del PSC de Sants, al carrer de l'Espanya Industrial, que va rebre l'impacte de boles de pintura morada. També s'han fet encartellades i pintades a la UAB, Sant Andreu de Palomar, el barri del Fort Pienc de Barcelona, Lleida, Cervera, Tàrraga, Balaguer, Mollerussa, Torà, Sabadell, Manlleu, el Maresme i Madrid. J. R.

, així està el pati

BELLATERRA · L'ESTUDIANTAT DE CIÈNCIES POLÍTQUES I SOCIOLOGIA FARÀ VAGA CONTRA ELS NOUS PLANS DEL DEGANAT

El pla docent que elimina els torns de matí i tarda revifa les mobilitzacions a la UAB

Núria Ferrer

redaccio@setmanaridirecta.info

El Deganat de la Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), liderat pel sociòleg Salvador Cardús, va presentar a la Junta de Facultat del dia 31 de gener la proposta d'un nou pla docent que pretén aprovar-se el dimecres 2 de març. Aquesta proposta elimina els torns de matí i tarda a aquesta facultat, unifica els horaris en una via ordinària de 9 del matí a 5 de la tarda i proposa com a única alternativa una via lenta d'entre sis i vuit anys, que es cursaria amb uns horaris reduïts a dues hores diàries.

La Plataforma No al Pla Docent oferirà alternatives a les propostes que ha fet el deganat

El mateix degà ha afirmat que "la mesura comportarà problemes per les estudiants i el professorat", però, per contra, argumenta la necessitat del canvi per "millorar la competitivitat interna i externa i respondre a l'obligatorietat de pas-

Les estudiants puguen cap a la concentració convocada davant del deganat

sar comptes en la utilització dels recursos públics".

Reacció ràpida

La mesura es va fer pública mitjançant un butlletí electrònic que s'envia mensualment a l'estudiantat. Tant bon punt van córrer les primeres informacions, l'Assemblea de la Facultat va convocar una

assemblea extraordinària -el 16 de febrer- per intentar explicar els canvis amb la poca informació disponible i obrir un debat sobre quin paper havien de jugar les estudiants en aquest procés. Arran d'aquesta assemblea, es va decidir crear la Plataforma No al Pla Docent (PNPD), amb l'objectiu d'impulsar i coordinar les mobilitza-

cions i construir una alternativa a les propostes del deganat. Mitjançant un manifest, la PNPD denuncia que la mesura comportarà "l'elitització de la facultat arran de la impossibilitat de conciliar la vida social o laboral amb els estudis" i també posa èmfasi en la precarització educativa que "implicarà l'augment de la ràtio d'alumnes

per professora". Tanmateix, les estudiants exigeixen al deganat "l'obertura d'un procés realment participatiu per l'elaboració del nou pla docent".

La facultat es desperta

Després d'informar classe per classe sobre els greuges que comportaria l'aprovació i la posterior aplicació del nou pla, el dimarts 22 de febrer, la PNPD va convocar una concentració davant del deganat sota el lema *Aturem el nou Pla Docent*, que va ser secundada per 200 estudiants. Posteriorment, el degà va decidir prendre la paraula a l'aula on s'havia de fer l'assemblea preparatòria de la vaga convocada a la facultat el dimecres 23 de febrer i es va avançar a la xerrada informativa que es durà a terme durant aquesta jornada de lluita i a la qual ha estat convidat per donar explicacions sobre la mesura.

Abans del tancament d'aquesta edició, membres de la PNPD han declarat a aquest setmanari: "Preveiem que la vaga serà secundada per la majoria d'estudiants". Per aconseguir-ho, han organitzat cercaviles i xerrades al matí i a la tarda, a més d'un esmorzar i un berenar populars perquè la jornada esdevingui un espai de participació i debat i les estudiants no es quedin a casa i vagin a la facultat a mostrar la seva oposició al pla i les seves alternatives.

BARCELONA · EL COL·LEGI DE PERIODISTES EMET UNA NOTA PER DEMANAR PRUDÈNCIA A LA PREMSA EN EL TRACTAMENT DE L'AFER

Empresonen un català acusat de sabotejar una oficina de la BBK del País Basc

Jesús Rodríguez

redaccio@setmanaridirecta.info

L'organització Rescat -entitat que dona suport als presos i les preses polítiques catalanes- ha emès un comunicat on informa de l'empresonament de Jordi Grau Año, un català de 32 anys que va ser detingut per la unitat antiterrorista de l'Ertzaintza el 26 de gener al municipi biscaí de Karrantza. Segons la informació difosa pel conseller d'Interior del govern basc, Rodolfo Ares, la policia autonòmica basca acusa el noi d'haver col·locat material pirotècnic, dos esprais i líquid inflamable a una seu de entitat bancària BBK del municipi d'Artzentales l'any 2006. L'ordre d'arrest va ser signada pel jutjat central d'instrucció

Moment de la detenció de Jordi Grau

número 4 de l'Audiència Nacional. Segons informa Rescat al seu comunicat, des d'aleshores, el jove

està empresonat al centre penitenciari de Soto del Real, a Madrid. L'endemà de la detenció, el Col·legi

de Periodistes de Catalunya va difondre una nota (a petició de la germana del detingut), on alertava les professionals periodistes del dret de la presumpció d'innocència de tota persona detinguda, una advertència motivada arran de les informacions publicades per nombrosos mitjans de comunicació que relacionaven directament Jordi Grau amb ETA.

Rescat recorda que Jordi Grau va néixer l'any 1979 als Països Catalans i va decidir anar a viure a Euskal Herria l'any 2000, on ha participat en multitud d'activitats polítiques i socials que "han merscut el seu reconeixement i la solidaritat del seus veïns quan l'han detingut".

Un altre dels aspectes que han volgut destacar és el tracte rebut

a la comissaria. Jordi Grau va denunciar maltractaments i, posteriorment, ha patit el règim de dispersió penitenciària, que el manté allunyat de la seva família. Des de l'organització de suport als presos i les preses polítiques creuen que, en l'actual conjuntura política favorable a la pau i a la solució política del conflicte que enfronta els estats espanyol i francès amb Euskal Herria, la via de la repressió "sembla ser l'única possible per aquells interessats a perpetuar el conflicte en lloc de solucionar-lo". Per acabar, demanen l'amnistia per Jordi Grau Año i les altres dues preses polítiques catalanes empresonades arran del conflicte polític al País Basc, Marina Bernadó i Lola López.

, així està el pati

CATALUNYA · HIPOTEQUES
En tres anys
han desnonat
la població
d'una ciutat
com Sabadell

Jesús Rodríguez
 redaccio@setmanaridirecta.info

De mica en mica, però cada cop més massivament. Així és com s'exerceixen els desnonaments des que va començar la crisi econòmica, laboral i immobiliària. Les dades del Consell General del Poder Judicial, difoses aquesta setmana per l'Observatori DESC, apunten un increment constant dels llançaments judicials, o sigui, del desnonament de famílies que pateixen una execució hipotecària o un desallotjament per impagament del lloguer. En aquestes dades també s'hi inclouen els desnonaments d'habitatges ocupats. El volum total de les expulsions d'habitatges familiars al llarg dels últims tres anys a Catalunya suma una quantitat de més de 49.000 nuclis familiars, una població similar a la que viu a una ciutat com Sabadell. Aquestes dades es fan públiques precisament el dia que el Congrés dels Diputats debat la proposició de llei d'ICV i ERC (rebutjada pels vots contraris de PSC-PSOE i PP) per aconseguir la implantació de la dació en pagament, és a dir, que les famílies no hagin de continuar pagant un cop entregades les claus del pis hipotecat. En aquest sentit, un jutjat -precisament de Sabadell- ha donat la raó a una família que tenia un litigi amb Ibercaja i, a més, el propi jutge ha portat la legislació hipotecària al Tribunal Constitucional, perquè el magistrat considera que les famílies estan desprotegides davant de les institucions bancàries.

Aquests mateixos bancs són els que revenen els pisos desallotjats. Això és el que va passar el 20 de febrer a la sucursal de La Caixa de la plaça Lluçmajor del districte de Nou Barris de Barcelona. L'oficina va obrir portes excepcionalment aquest dia per posar a la venda els pisos desnonats durant els últims mesos. Els preus eren propers als 100.000 euros per estudis de 40 metres quadrats i de més de 200.000 euros pels habitatges familiars de 70 metres quadrats. L'associació 500x20 i l'Oficina de Drets Socials de Nou Barris van decidir col·locar una paradeta informativa i diverses pancartes a les portes de l'entitat bancària per demanar al veïnat que no accedís a l'oficina. La tàctica va funcionar, però les representants de La Caixa van trucar els Mossos, que van intentar coaccionar l'actuació veïnal amb la identificació d'un dels activistes, sense aconseguir-ho.

Desnonaments i execucions hipotecàries
 Des de 2008 fins al tercer trimestre de 2010*

Total de desnonaments a l'Estat espanyol

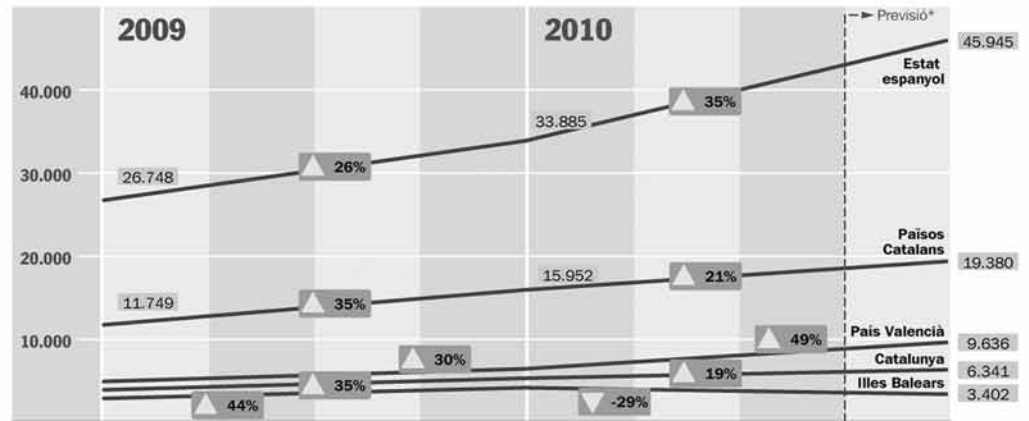

Desnonaments cada 100.000 habitants

	Població desembre 2010	Desnonaments 2008-2010	Desnonaments cada 100.000 habitants
Andalusia	8.370.975	12.519	149,5
Aragó	1.347.095	2.776	206,1
Astúries	1.084.341	2.675	246,7
Illes Balears	1.106.049	9.625	870,2
Illes Canàries	2.118.519	3.152	148,8
Cantàbria	592.250	894	150,9
Castella i Lleó	2.559.515	3.986	155,7
Castella-la Manxa	2.098.373	2.083	99,3
Catalunya	7.512.381	14.003	186,4
Extremadura	1.107.220	457	41,3
Galícia	2.797.653	3.653	130,6
La Rioja	322.415	467	144,8
Madrid	6.458.684	15.145	234,5
Múrcia	1.461.979	297	20,3
Navarra	636.924	789	123,9
Pais Basc	2.178.339	3.963	181,9
Pais Valencià	5.111.706	18.608	364
TOTAL	46.864.418	95.092	202,9

Evolució del nombre total de desnonaments

Les execucions hipotecàries a Catalunya*

Per aconseguir una xifra total de desnonaments d'habitatges, cal comptar amb els que són fruit d'execucions hipotecàries, que no són inclosos a les estadístiques judicials.

Total Catalunya 2008-2010

Execucions hipotecàries **43.300**

+ Desnonaments **6.341**

49.641 habitatges desnonats

=

Una ciutat sencera com Sabadell

*Les dades del quart trimestre del 2010 encara no s'han fet públiques. No es disposa de les dades d'execucions hipotecàries de la resta de Països Catalans.

Font: Informe Dades sobre desnonaments a Catalunya i Barcelona, d'Ada Colau, Observatori DESC; INE i IDESCAT.

MIRALLS

Juan Luí́s Gonzalo

“Els mitjans de comunicació tradicionals s'estant cavant la seva pròpia tomba”

pàg. 4 i 5

Quaderns d'Il·lacrúa 50

TRANSFORMACIONS

Cap a una societat que no utilitzi el petroli per viure

pàg. 7

Milenium

Centre Mèdic Robresa

DIRECTA 217

23 de febrer de 2011

FOTOGRAFIA:
Albert García

A FONS | LA POLÍ́TICA DE SALUT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

De les privatitzacions a la factura a l'ombra

Amb el canvi de govern a la Generalitat de Catalunya i el nomenament com a nou conseller de Salut de Boi Ruiz, fins ara màxim responsable de la patronal hospitalària de Catalunya, s'estan proposant i començant a introduir una sèrie de canvis que van clarament en perjudici de l'equitat i la salut pública. La col·laboració pública-privada, les noves exigències laborals a les treballadores del sector, la gestió privada dels centres d'atenció primària, la desgravació per la contractació de pòlisses privades o la factura a l'ombra formen part de la nova agenda del govern català. Donem veu a dues persones fundadores i portaveus de la plataforma Dempeus per la Salut Pública (<http://dempeus.nireblog.com>) per denunciar la lògica privatitzadora i la defensa dels interessos privats que hi ha darrere de totes aquestes mesures.

Antoni Barbarà Molina i Àngels Martínez Castells
afons@setmanaridirecta.info

La situació generada arran de les reformes laboral i de les pensions dutes a terme pel govern estatal, el tractament pressupostari de les prestacions socials en general i de la salut en particular, així com el canvi de govern a la Generalitat de Catalunya ens situen en un escenari de greus dèficits i deteriorament de la sanitat pública. D'aquesta manera, seguim el rastre de països com el Regne Unit, on el desmantellament del sistema nacional de salut està suposant un autèntic atemptat social. A més, a aquestes alçades, ja és ben visible l'impacte de la crisi en la salut de les persones que perden la feina o la casa, que veuen augmentades les seves condicions de precarietat i no poden projectar el futur amb un mínim d'estabilitat. En sortiran especialment perjudicades les persones joves i les més grans, que constitueixen els segments de població més fràgils i precaritzats. Aquests sectors són els que pagaran el disbarat econòmic ocasionat pel mercat especulatiu i per un sistema econòmic que s'acull a la llei de la selva i que atropella drets de la població, conquestes en benestar i drets laborals que havien demostrat tenir clares repercussions socials i de progrés.

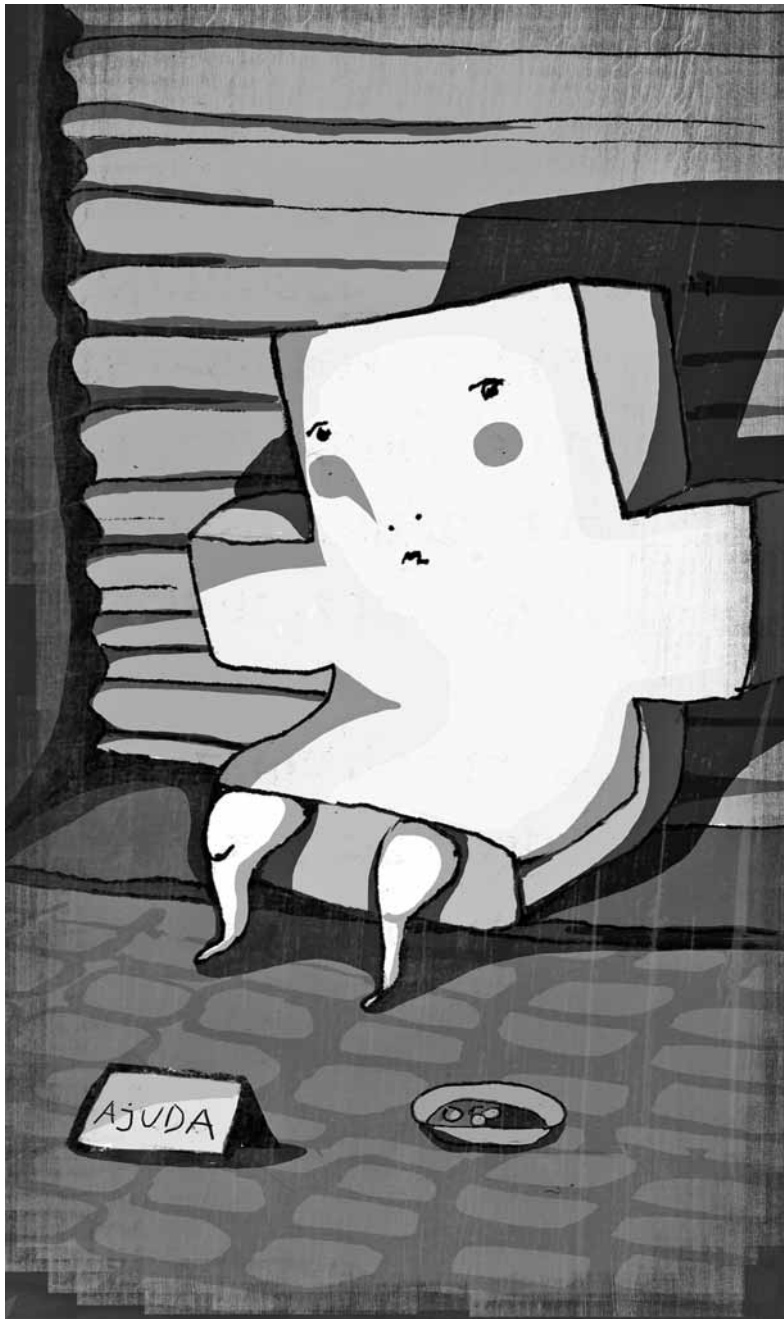
La situació a Catalunya

Seguint els mandats del Pacte d'Estabilitat i Creixement, que imposa el dogma de la reducció del dèficit com a objectiu prioritari de les polítiques econòmiques (en comptes de preocupar-se pel benestar, el treball o l'atenció de les necessitats de les persones), el nou conseller de Salut de la Generalitat de Catalunya, Boi Ruiz,

argumenta que, durant el darrer exercici del departament de Salut, es va generar un dèficit de 850 milions d'euros i que cal recuperar aquesta desviació. Aquest objectiu, emmarcat en un clima de retallades i una mal entesa *austeritat* (només per a les persones pobres), fa perillar l'assistència en salut de la població. Ruiz, que fins ara ha estat el màxim responsable de la patronal hospitalària privada de Catalunya (la Unió Catalana d'Hospitals), anuncia contínues mesures de retallada cada vegada més agressives, privatitzadores i neoliberals. Amb aquest objectiu, el discurs introdueix conceptes que, per altra banda, resulten força fàcils de desmentir i desmuntar. Vegem-los:

- *Es vol retallar la despesa sanitària catalana tot i que està per sota de la mitjana espanyola i de la Unió Europea*

- Amb l'objectiu de preparar el terreny per noves retallades, es culpabilitza la població i les persones malaltes d'abusar de les consultes. D'aquesta manera, s'oculta el factor més important: que l'Estat espanyol dedica el 8,4% del PIB a despesa sanitària (Catalunya encara hi dedica menys recursos), una xifra situada per sota de la mitjana de la Unió Europea (9,6% del PIB). Per tant, no és veritat que el sistema públic sigui ineficient i malgastador, sinó tot el contrari: és molt eficaç i eficient i d'alta qualitat respecte a d'altres països i zones de l'Estat.

La col·laboració pública-privada apareix amb insistència com un gran invent sumatori o complementari. En realitat, però, aquesta col·laboració incrementa els costos sanitaris més del 70% i sempre acaba desviant recursos públics als comptes de beneficis de les empreses privades i les mútues del sector.

S'anuncien noves exigències en la jornada i les condicions laborals de les persones que treballen al sector, que ja estan al límit de la legalitat i del sentit comú. A la baixada del 5% de salaris, cal afegir-hi la restricció o no renovació de baixes i suplències (només una de cada deu). També es tancaran i es desplaçaran serveis sanitaris (amb la consegüent repercussió d'augment de les llistes d'espera). Es paralitzen noves inversions. S'aposta per l'autogestió dels centres d'atenció primària per concedir la seva gestió a empreses privades. Es posen en primer pla, com a model, les privatitzacions i externalitzacions, a l'estil dels territoris governats pel PP (València o Madrid), on s'han traspassat –literalment– els hospitals públics (vells i nous) a empreses privades de la construcció i els serveis que no saben ni un borrall de gestió i atenció sanitàries.

Es continua manejant la idea del co(re)pagament, és a dir, tornar a pagar pel que ja hem pagat mitjançant els impostos, cosa que augmenta encara més les desigualtats en salut, ja que es penalitza les persones més malaltes i les que tenen menys recursos econòmics. Amb altres paraules, però amb la mateixa finalitat, es parla de taxes, d'eliminació de serveis, de pagament per estada o de productes farmacèutics, de *bossa de punts* que es consumeixen, etc. A més, s'invita a

En realitat, el copagament és un repagament: significa tornar a pagar el que ja hem abonat mitjançant els impostos, cosa que penalitza les persones més malaltes i les que tenen menys recursos econòmics

gent –sense cap pudor– a subscriure pòlisses i assegurances sanitàries privades per *gastar* menys recursos públics, però la mesura va acompanyada d'una bonificació o descompte fiscal impositiu. I això provoca un ingrés menor a la partida de

IL·LUSTRACIÓ:
Annató

recaptació per al sector públic. Es tracta d'un tema *estrella* de la legislatura sobre el qual parlarem més endavant, amb més arguments.

Es maquillen les dades de la despesa farmacèutica, ja que s'oculta que aquesta despesa és molt alta a l'Estat espanyol. Continuen el màrqueting, la promoció comercial i els patrocinis dels laboratoris, que es podrien limitar per llei. Queda pendent l'ús regular dels medicaments genèrics, la millora de l'atenció primària (que estalvia receptes), el control de continuïtat i dosi en persones que pateixen malalties cròniques, etc.

No es potencia una bona atenció primària de salut ni la seva integració amb l'atenció especialitzada. Això evitaria moltes proves i exploracions innecessàries (i de vegades perjudicials).

No s'obren més llits de mitjana i llarga estada. Hi hauria d'haver un mínim d'un llit d'hospitals crònics per cada 1.000 habitants i caldria afavorir, a més, l'augment de les places d'hospitals de dia.

S'impulsa l'anomenada *factura a l'ombra*: detallar el cost del servei sanitari a totes les persones que l'utilitzen. Es tracta d'una mesura que significa, sobretot, més burocràcia i despesa inútil, a més de preparar el camí per quan torni a emergir el

co(re)pagament. S'utilitza l'excusa que la factura a l'ombra *dissuadeix* de fer servir la sanitat pública, sense pensar que potser dissuadeix algunes visites i tractaments necessaris. Si fos així, dissuadir qui ho necessiti de demanar l'atenció mèdica és un contrasentit que pot tenir unes repercussions negatives importants i uns costos socials indesitjats.

Culpabilitzar les pacients i convertir la salut en una mena de botiga

Cal oposar-se de manera rotunda a la introducció de la factura a l'ombra. A més de comportar una gran burocratització, té dos objectius perniciosos. El primer, culpabilitzar les pacients per la utilització d'un servei al qual tenen tot el dret com a persones que paguen impostos (mentrestant, no ens donen la factura de les desfilades de les forces armades). El segon és fer-nos entrar en un món de preus i deixar el dels valors, cosa que converteix la salut en una mena de botiga. El conseller de Salut hauria de vetllar pel benestar de la població i pensar en els costos socials que tindrà aquesta mesura.

Ens estem endinsant en un món de preus, tot i que en l'àmbit sanitari hauria de prevaldre el món dels valors: el dels drets de la població a una atenció de qua-

-
La factura a l'ombra ens fa entrar en un món de preus i deixar el dels valors. Mentrestant, no ens donen la factura de les desfilades de les forces armades
 -

La desgravació per contractar una pòlissa privada significa que una part dels diners que haurien de passar a disposició del govern per finançar serveis públics queden en mans de particulars
 -

litat, a una investigació, una docència i una cura universals que es corresponguin amb l'alt nivell assolit a Catalunya i amb l'estat del benestar que hem conquerit i ens mereixem. Una situació que caldria generalitzar a les malalties que no han estat prou investigades i que reben una atenció poc digna, com les que es deriven d'un procés civilitzador que ens emmetzina i emmalalteix.

Ens neguem a entrar en el món de les botiguetes que agrada tant al conseller Ruiz, el món del *Caixa, cobri*, on manen els mercats en lloc de la democràcia; el món on es privilegien els beneficis per unes poques persones en lloc de l'atenció a les necessitats de la majoria. Ara que Boi Ruiz és conseller –i no gerent de cap patronal–, hauria de vetllar perquè tot el sector de la salut respongui al principi (al valor) de *no fer mal*. Això vol dir no mercantilitzar la salut, no culpabilitzar les persones malaltes i no buscar falses solucions per millorar l'administració; vol dir, sobretot, no pensar que combregarem amb rodes de molí o que acceptarem degradar la sanitat i les seves professio-

nals amb mesures absurdes i malintencionades.

De manera general i contràriament al que s'està fent, s'hauria de revertir el procés de privatització: aturar les noves privatitzacions i tornar a integrar els centres privatitzats a la xarxa pública, una mesura que suposaria un estalvi de més del 70% en el cost de les noves infraestructures sanitàries.

Les pòlisses privades

I tornem –ara sí– a una de les joies del programa de CiU que Boi Ruiz vol complir amb tota dedicació: estimular la contractació de pòlisses en mútues privades. Per defensar la mesura, Ruiz addueix que permetre que les particulars que volen i poden contractin mútues privades “no és privatitzar”. El que no diu el conseller, però, és que la desgravació que es permet fer a les persones que han contractat una pòlissa voluntàriament significa que una part dels diners que s'haurien d'ingressar per impostos –i, per tant, passar a disposició del govern per finançar serveis per tothom– queden en mans de particulars.

Personal sanitari caminant pel passadís d'un hospital

-
 Arxiu

La consellera sortint, Marina Geli, traspasa les competències de Salut al conseller de Salut, Boi Ruiz
 -
 Arxiu

-
Aturar les noves privatitzacions i tornar a integrar els centres privatitzats a la xarxa pública suposaria un estalvi de més del 70% en el cost de les noves infraestructures sanitàries
 -

Precisament, en mans de famílies que es poden permetre contractar lliurement els serveis d'una mútua i que tenen la llibertat i el privilegi de fer-ho, sempre que no pateixin malalties cròniques o poc rendibles d'assumir per part de les mútues privades, que –com se sap– han a fer negoci.

En fer propaganda i donar al·licients per fer aquestes contractacions amb mútues privades, el que fa el conseller és *privatitzar el seu temps* –que hauria de dedicar a la sanitat i a la salut de Catalunya, per a tothom– i fer campanya publicitària a aquestes empreses. A més, posa la por al cos a la població perquè repeteix que el problema de la sostenibilitat de la sanitat no és per demà, com deia la consellera Marina Geli (que, per altra banda, ho feia tan bé com podia i la deixaven, segons ha declarat el mateix Boi Ruiz), sinó per avui mateix.

Un conseller al servei dels interessos privats

Aquest catastrofisme, aquesta amenaça gens dissimulada, queda en ridícul quan el conseller ens explica que la sanitat registrarà un gran dèficit perquè s'han de complir els dogmes del Pla d'Estabilitat i Creixement de la Unió Europea, que estableixen que l'any vinent el dèficit hauria de ser de l'1,5% del PIB, en lloc del 3% que se'n permet enguany, tot i que ja arribem fins el 3,6%. Però, a qui ha de servir el conseller de Salut de Catalunya? Per qui se suposa que ha de vet-

llar? Per les absurdes condicions numèriques d'un Pla d'Estabilitat que ha demostrat –per activa i per passiva– que és nociu no sols per Catalunya, sinó també per la majoria de països europeus; o bé per l'atenció sanitària de la gent de Catalunya, per disminuir les desigualtats en salut, per un sistema més bo i equitatiu?

El conseller ha de triar. O fa d'economista *pel costat de l'oferta* i continua servint els interessos privats (i absurdament cabalístics com el del dèficit del 3% d'una cosa tan discutible en la seva pròpia concepció, comptabilització i formació com és el PIB), o fa de conseller de salut i vetlla pel bé comú. La tria hauria de ser fàcil. El que no és tan fàcil és travessar aquesta porta giratòria que permet passar de tenir una nòmina excel·lent dins el sector privat i defensar interessos privats a formar part d'un govern al servei de tot un país i, per tant, tenir el deure de vetllar pels interessos comuns i públics. En el cas de Ruiz, no és que s'hagi marejat en fer el trànsit... és, senzillament, que la porta ha deixat de girar, s'ha encallat i els seus valors, el seu capteniment i les seves fidelitats han quedat al costat privat de la sanitat.

Si és així, haurem de donar-li la raó: la sostenibilitat de la sanitat pública no és un problema per demà, és un problema d'avui. De fet, és el problema cabdal i fonamental des que concepcions com les que defensa Boi Ruiz van arribar a la Conselleria de Salut.

Juan Luís Gonzalo: “El risc defineix l

La societat industrial, basada en la producció, ha donat pas a una nova concepció de la societat. L'anomenada *era tecnològica* obre nous espais que ja no tenen com a únic objectiu generar riquesa. Conceptes com la por o la incertesa col·laboren en la construcció d'un nou paradigma social que encara no s'ha definit. Les centrals nuclears, el canvi climàtic o la crisi econòmica actuals són fets que condicionen les nostres vides com a comunitat i la relació que s'estableix entre el poder i la societat. Recentment, el doctor en comunicació per la Universitat Rovira i Virgili, Juan Luís Gonzalo, ha publicat la tesi *L'estructura de la comunicació de risc en entorns complexos: comunicació, comunitats i mediació. Risc nuclear, risc químic i canvi climàtic a la Unió Europea*, on analitza el paper que té la comunicació en l'anomenada societat del risc.

Mireia Buenaventura
miralls@setmanaridirecta.info

D'on sorgeix el concepte de societat del risc?

La societat del risc està definida pel sociòleg alemany Ulrich Beck. Es tracta de la societat en la qual el risc es converteix en un concepte que serveix per definir com estructurarem determinades situacions de la societat actual.

Hem passat d'una societat productora de riquesa a una societat productora de riscos?

En un moment històric determinat, es decideix que les tecnologies enteses com a productores de riquesa ara també són productores de risc. La societat ha construït unes noves definicions per entendre el món que l'envolta. L'important és com construïm sentit al voltant del risc.

-
“El risc s'ha convertit en un conflicte permanent”
-

Quin paper tenen els mitjans en aquesta construcció?

La comunicació es converteix en l'element constituït del risc. El dota de significat. Si volem comprendre perquè el risc és entès d'una manera o d'una altra, hem d'entendre com funcionen els processos comunicatius al seu voltant. D'altra banda, la informació ens ajuda a fer visibles els riscos que són invisibles. També doten de significat alguns elements de la vida quotidiana que es troben en construcció permanent.

Però la comunicació va més enllà...

Sí. Tot i que els mitjans es converteixen en el focus de la nostra atenció, no són els únics. Durant els últims anys, s'ha produït

una professionalització brutal al voltant de la comunicació. Les institucions han entès que és important comunicar, utilitzar els mitjans per fer-se visibles. No només es pot parlar de mitjans, s'ha de parlar de processos comunicatius.

Quins són els mecanismes que permeten que el risc s'insereixi dins la societat?

Beck parla de la *irresponsabilitat organitzada* com la mare de la societat del risc, ja vingui –aquesta irresponsabilitat– de part de les empreses, els governs o el poder en qualsevol de les seves concepcions. Es pot definir com la incapacitat voluntària de no gestionar el risc. Aquest corporativisme demostraria que les institucions tenen un coneixement clar de les catàstrofes, però refusen qualsevol tipus d'implicació o responsabilitat.

Es pot considerar un aspecte més de la globalització?

Amb la societat globalitzada, cada vegada es trenca més aquesta visió tan dicotòmica entre afectats i beneficiats pel risc. Un exemple és el cas de la companyia petrolera Chevron (abans Texaco), acusada de perjudicis a l'Amazònia equatoriana. Tot i haver danyat el terreny a nivell mediambiental i social, durant el procés d'acusació, ha desplegat una campanya comunicativa per desprestigiar el govern equatorià que ha obtingut certs resultats. En aquest cas, s'observa que la diferència entre afectats i beneficiats queda diluïda per l'ús de la comunicació.

Un altre aspecte és la demanda d'establir mecanismes de participació per part de la ciutadania afectada per trencar amb aquesta dicotomia.

Justament, els moviments antinuclears dels 70 denunciaven que les decisions al voltant de les nuclears eren totalment tecnocràtiques. Era una demostració d'elitisme institucional, de manca de democràcia. Actualment, la població continua denunciant aquesta manca de capacitat per prendre decisions. Tanmateix, tot i que considerem que és causa d'un poder vertical, moltes comunitats prefereixen conviure amb el risc.

es nostres actuacions vitals”

El canvi de rols dins l'àmbit familiar

Com intervén en les relacions socials aquest nou escenari econòmic?

Un exemple és el paper de la dona en l'àmbit familiar. Una de les preguntes que ens hem de fer és si ha canviat en relació al període anterior a la crisi. Fins ara, en una família nuclear, l'home i/o la dona treballaven. Ara, amb el nou escenari econòmic, es donen molts casos en els quals la dona és l'única que aporta diners a l'economia domèstica i utilitza

tots els recursos possibles per tirar la família endavant, ja sigui treballant amb contracte o sense. Per contra, l'home que es troba a l'atur i no troba feina es veu obligat a quedar-se a casa. La manera com aquesta situació canvia el paper que pren cadascun dins l'àmbit familiar és una qüestió que ens hem de plantejar. I també fins a quin punt aquest fet fa canviar les relacions establertes anteriorment.

FOTOGRAFIES:
Àngel Monlleó

Per què?

En determinades comunitats amb una central nuclear propera, el risc de perdre la nuclear i la feina que proporciona és superior als danys mediambientals que pugui generar. Aquest joc de base s'ha de tenir en compte. Amb l'aparició del canvi climàtic com a gran risc global, resulta que l'energia nuclear és l'única eina per abastir el consum que demanem i lluitar contra el mateix canvi climàtic. La qüestió es si preferim obtenir benefici econòmic a canvi de conviure amb el risc.

—
“Les institucions han entès que és important comunicar, utilitzar els mitjans per fer-se visibles”
—

La construcció cultural al voltant del risc i el benefici és paradoxal.

El risc s'ha convertit en un conflicte permanent. L'energia nuclear, que fa vint anys era el pitjor sistema de consum, actualment s'entén com un benefici contra un altre risc, gràcies als discursos polítics i dels mitjans de comunicació. És una construcció discursiva a favor i en contra que permet que el poder instrumentalitzi. Fent una altra lectura, la informació i la comunicació ens permeten aproximar-nos a qui utilitza determinats raonaments, per argumentar la lluita.

S'instrumentalitzen mitjançant la por?

El risc defineix les nostres actuacions vitals, el següent pas és la por. La capacitat de tematitzar dels mitjans de comunicació acaba creant por i consolidant-les. Si es comparés quines són les por de la societat amb els titulars actuals, probablement s'hi

trobarien connexions. Hi ha autors que ho enfoquen a la justificació de determinades accions polítiques en diferents moments. Les revoltes al món àrab en són un bon exemple.

Com es vehicula aquesta por?

Hi ha autors que responsabilitzen els mitjans de comunicació; la vehiculació tindria el seu origen als Estats Units. Actualment, s'estén cada cop més arreu del món. Hi ha dos elements que intervenen en la vehiculació de la por. El primer és la capacitat de les institucions d'intentar gestionar aquest tipus d'informacions i rutines professionals dels mitjans que no sempre es relacionen. L'altre punt és la intenció de cobrir temes econòmicament viables.

Al nord d'Àfrica, el que s'ha perdut és la por. Les noves tecnologies hi ajuden?

Els mitjans tecnològics serveixen tant per propagar com per trencar por. Internet ha servit per amalgamar i gestionar, però no hem d'oblidar el poder de la televisió. Una revolta tan multitudinària és difícil que s'hagi gestionat únicament mitjançant les xarxes socials. Si no, fixem-nos en Al-Jazeera.

I el paper del poble?

No podem oblidar el poder del carrer. Aquestes revoltes són una nova manera de mostrar el descontentament dels joves. Potser ells sí que han trobat un espai nou en les noves tecnologies, però ha estat un element més.

Amb aquestes afirmacions, quin sentit té mostrar les xarxes socials com a plataformes d'organització?

Els mitjans de comunicació tradicionals s'estan cavant la seva pròpia tomba donant tanta importància a aquests noves formes de comunicació tecnològiques. A més, hem de ser curiosos perquè ningú no apunta que també poden ser una nova forma de control i una eina al servei de la propaganda institucional. Resulta més fàcil controlar qui participa a Facebook que qui mira una determinada cadena de televisió.

A nivell de risc, què diferencia Europa de l'Orient Mitjà?

Resulta evident que aquí estem desmobilitzats o, potser, ja estem bé. Una de les diferències és el menyspreu vers la joventut. És còmode afirmar que abans tot era més difícil. La gent jove gaudeix d'una bona formació, però no sap cap on es dirigeix. A l'Orient Mitjà, els joves lluiten pel present. Als països àrabs, hi ha un atur del 40% de la població, aproximadament; la primera font d'ingressos és el turisme en la majoria dels casos i, en l'àmbit polític, carreguen amb un poder tecnocràtic. A més, no hem d'oblidar que Egipte i Algèria van patir un cop d'Estat. Aquí, probablement, ens trobaríem en un escenari de revolta si no hi hagués futur per les noves generacions com està passant al nord d'Àfrica.

—
“Ningú no ha preguntat als joves per què no es mouen, s'hauria de saber”
—

I quina és la por de la societat d'aquí?

Hi ha por de perdre el poc que tenim, de marcar-te com a contestatari, de no estar dins la societat que et permet prendre una mica d'aire. Ningú no ha preguntat als joves per què no es mouen, s'hauria de saber.

La gent que té espai per actuar però no ho fa també en té la responsabilitat.

Hi ha por en tots els àmbits i en totes les generacions. A l'Estat espanyol en concret, però, la societat té molt assumit que sempre hi ha camins alternatius per aconseguir recursos. No es planteja l'enfrontament, sinó que s'escull una via alternativa. Amb la crisi actual, l'economia submergida n'és un bon exemple.

La societat després del petroli: Barcelona en Transició

Segons l'antropòleg francès Philippe Descola, el poble shuar-achuar, de l'Alta Amazònia equatoriana, basa la seva forma de vida en la filosofia anomenada el bon viure, un estat d'equilibri de les persones achuar amb la natura, que incorpora pràctiques sostenibles en la seva relació amb el medi i que no posa

en perill la seva pròpia subsistència ni la seva continuïtat cultural. En un món més urbà i globalitzat, també hi ha alternatives que tendeixen cap a un estil de vida que estigui en harmonia amb la terra i que sigui capaç de crear una atmosfera d'equilibri i sostenibilitat amb el medi que ens envolta.

Laura Fernández, Aniol Olmedo, Ricard Álvarez i Stefan Blasel.
Col·lectiu **Barcelona en Transició**
quadernsillacrua@setmanaridirecta.info

Què es una *iniciativa de transició*? El terme inicial per descriure aquest concepte era *ciutats en transició* (de l'anglès *transition towns*), però ha anat evolucionant i adaptant-se a la posada en pràctica i, ara, també parlem de regions, valls, pobles, comarques, barris, carrers o illes en transició. Així doncs, sembla que el millor terme per designar aquest procés és *iniciatives de transició*. Però, d'on prové aquest moviment? Amb l'obra *Transition Handbook*, Rob Hopkins ens ajuda a comprendre millor l'essència de les iniciatives en transició. El llibre fomenta les iniciatives impulsades per la societat civil que involucren totes les capes socials i que creen comunitats locals capaces de fer front als reptes del zenit del petroli i el canvi climàtic, així com a les greus conseqüències socials i econòmiques que se'n deriven. Les iniciatives esmentades al llibre desenvolupen projectes concrets en els àmbits de l'alimentació, el transport, l'energia, el residu, l'habitatge, la salut, l'educació i el turisme: espais d'agricultura comunitària, de comerç local i de proximitat, monedes locals, mercats d'intercanvi, cooperatives de consum, serveis de cotxe compartit, compostatge comunitari, tallers de reparació... Hopkins proposa *transicionar* cap a un model social i econòmic sostenible que no depengui del petroli i on es tingui cura del benestar de les persones i del medi natural. Amb paraules de Hopkins: "Només estarem

en condicions d'apropar-nos a quelcom si podem imaginar com serà quan arribem a la meta".

Origen del moviment

El moviment Pobles en Transició va aparèixer el setembre de 2006 a la petita localitat de Totnes –un poble de menys de 8.000 habitants situat al sud-est d'Anglaterra– i el seu germen neix del projecte *Kinsale 2021* (elaborat l'any 2005), un pla integral de descens energètic per la població irlandesa de Kinsale. Malgrat la seva joventut, el moviment s'ha expandit arreu del món i, actualment, només cinc anys després, ja hi ha més de 350 iniciati-

Hopkins proposa 'transicionar' cap a un model social i econòmic sostenible que no depengui del petroli i on es tingui cura del benestar de les persones i del medi natural

ves oficials. Els primers grups que van començar a treballar al voltant del concepte de transició a l'Estat espanyol van aparèixer fa poc més de dos anys i, actualment, ja n'hi ha a unes quinze localitats. Alguns exemples són Barcelona, Vilanova i la Geltrú, Vitòria, Madrid, Coín (Màlaga), Palma de Mallorca, Eivissa, Teo (A Corunya) o Logronyo... Tots aquests grups estan començant amb ganes i energia per aconseguir que les seves comunitats siguin més resilientes en un

Transition Towns és un moviment creat per Louise Rooney i popularitzat per Rob Hopkins

futur sense petroli. També trobem pobles en transició arreu del món, des de Nova Zelanda a Xile, passant pels Estats Units, el Japó, Itàlia, el Brasil, Austràlia i el Canadà, entre d'altres.

Cooperació positiva des del col·lectiu Barcelona en Transició

Barcelona en Transició va néixer com a grup la primavera de 2009 i, actualment, és un col·lectiu de persones provinents de diversos barris barcelonins, amb professions i procedències culturals diverses, que volen plasmar la filosofia de la transició, fomentar la resiliència i afavorir la relocalització de les nostres comunitats, sempre amb una actitud positiva, divertida i força creativa. Destacarem alguns dels seus principis:

Cocreació

Les caminades en transició formen part d'un projecte que pretén, d'una manera distesa, donar a conèixer millor els barris on vivim les veïnes, tot identificant aquells elements, individus, negocis i entitats locals que poden fer créixer la resiliència del barri i de les seves habitant davant els reptes del zenit del petroli i el canvi climàtic. Vol ser un punt de trobada d'entitats, comerços locals i, sobretot, veïnes –el cor del barri– per donar l'oportunitat de conèixer-nos millor entre nosaltres i conèixer el moviment de transició i els seus objectius. És un acte familiar i gratuït que convida tothom a participar-hi. La gent gran, història viva del barri, que té memòria de com es vivia en un món amb menys dependència del petroli,

juga un paper especial en aquesta nova transició, ja que pot compartir les seves experiències amb el jovent.

Solidaritat i cooperació

Un altre àmbit de Barcelona en Transició és la sensibilització, que es desenvolupa –entre d'altres– a través de xerrades, passis de pel·lícules, *openspace* (a centres cívics, associacions, entitats, llibreries...) i que té com a finalitat apropar el concepte i les iniciatives a totes les persones, conscienciades o no amb la situació actual. També orienten els projectes en el camp de la formació, a través de tallers temàtics (per exemple, els que se centren en les monedes socials), tallers sobre la transició i tallers de re-aprenentatge/recapacitació sobre permacultura, horticultura, fer pa, cosir, fer ganxet, primers auxilis, medicaments d'herbes silvestres o cultivades, forns de fang, lampisteria, cuines solars de cartró, escalfadors d'aigua solar amb materials reciclats, fusteria sostenible... Totes aquestes activitats pretenen recuperar la cultura popular de manera intergeneracional.

Les iniciatives i l'acció

Les iniciatives són, utilitzant un terme inventat per Jeremy Leggett, "microcosmos escalables d'esperança". Barcelona en Transició basa totes les seves iniciatives en quatre supòsits bàsics, que són coherència, proactivitat, acció i entusiasme.

Coherència

És inevitable viure amb un consum d'energia molt més baix, és millor planejar

Quadre de Conceptes

Resiliència: “És la capacitat d'un ecosistema d'aguantar xocs externs i reorganitzar-se mentre canvia, per poder retenir essencialment la mateixa funció, estructura, identitat i mecanismes de retroalimentació”. La sostenibilitat se centra, principalment, en l'eficiència energètica. En canvi, la resiliència ens fa reflexionar sobre el fet que ens hàgim tornat tan vulnerables i dependents de recursos finits i dels quals no es pot dependre a llarg termini.

Pic del petroli: “És el moment en què tot el combustible de millor qualitat i més fàcil d'extreure, a nivell global, ja ha

estat extret. Continuarà havent-hi petroli sota terra durant molt de temps, però, a partir d'aquest moment, serà energèticament i econòmicament més costós continuar amb la seva extracció”.

Visió positiva: Segons la transició, és important tenir visió del futur. Sovint, les ambientalistes tracten d'involucrar la gent valent-se de visions apocalíptiques del futur, com una manera d'empènyer a l'acció a través de la por. El moviment planteja què passaria si utilitzéssim la forma oposada i pintéssim un panorama del futur que permeti que la gent vegi on volem anar. En lloc d'anar en contra d'al-

guna cosa, crear a favor del que impulsa la genialitat col·lectiva.

“Els éssers humans només són plenament humans quan estan implicats els uns amb els altres i la majoria de nosaltres trobem la felicitat més fàcilment a través de la realització col·lectiva. Si ens unim als nostres veïns en l'aventura de construir una economia local que ens resolgui tots els subministraments, la veritable felicitat, l'alegria profunda, és a l'abast, es pot trobar” (Richard Douthwaite, 1996, *Short Circuit: Strengthening local Economies for security in an unstable world*, Green Books).

les alternatives abans que el declivi energètic ens agafi per sorpresa.

Proactivitat

Les nostres comunitats i assentaments han perdut la resiliència que permetria que s'adaptessin al canvi dramàtic de paradigmes que acompanyarà el descens energètic.

Acció

S'ha d'actuar col·lectivament i s'ha de fer ara!

Entusiasme

Si alliberem la nostra creativitat i capacitat col·lectiva, podem construir noves formes de vida més enriquidores, més divertides, més comunitàries i que reconeixen localment els límits biològics i físics del planeta.

Les inevitables dificultats d'abastiment de combustibles líquids barats en un futur immediat fan que l'escala local cada dia tingui més importància.

Necessitem reconstruir la capacitat per produir totes aquelles coses que poden ser produïdes localment. Al contrari del que podria semblar, existeix una gran quantitat de coses que podem produir localment amb relativa facilitat: varietats de fruites estacionals i vegetals, peix fresc, fusta, fongs, tintures, essències i medicines, mobles, objectes ceràmics, materials aïllants, sabó, pa, vidre, làctics, llana, cuir, paper, diversos materials de construcció, fins i tot perfums i flors. No es busca crear una economia del tipus no s'ingressa res/no surt res, però sí tancar alguns cicles econòmics i produir tot el que pugem de forma local.

Barcelona
Transició durant una visita a la Clota al març de l'any passat

- Arxiu

Deu transformacions per la transició

1. Llegir *Transition Handbook*, de Rob Hopkins (2008) i veure el seu vídeo a TED (en línia).
2. Visitar la web oficial del moviment Transition Towns (www.transition-towns.org).
3. Fer un seguiment de les iniciatives arreu del món (<http://www.transition-network.org/>) i dels materials recollits a la wiki (<http://movimientotransicion.p-bworks.com>).
4. Llegir els articles de Javier Zarzuela, publicats a la revista *El ecologista*: “La comunidad coge las riendas” i “El movimiento de Transición”.
5. Llegir l'article d'Antonio Scotti, publicat a la revista *Ecohabitar*: “Tiempos de Transición”.
6. Veure el vídeo *Pueblos en Transición*, del programa *El escarabajo verde* (RTVE, en línia).
7. Llegir *Compendi sobre la Transició*, traducció del document *Transition Primer* (en línia).
8. Consultar el treball d'investigació de Juan del Río “De la idea a la acció. Aprendiendo del movimiento Transition Towns” (en línia).
9. Veure el documental *In Transition 1.0*, del moviment Transition Town (en línia).
10. Consultar l'informe *Kinsale 2021*, de Kinsale Further Education College (en línia).

MÉS INFORMACIÓ

Podem consultar el bloc de Barcelona en Transició: barcelonaentransicio.wordpress.com.

Trobades:
Dimecres, de 18 a 20h.
Infoespai:
Plaça del Sol del barri de Gràcia (Barcelona).

La pell de les rebaixes

FOTOGRAFIA: Albert Garcia

Tomen les rebaixes d'El Corte Inglés! Cal que corris si vols continuar comprant objectes que no necessites –a un preu encara més barat– a un dels grans magatzems més emblemàtics del consumisme a l'Estat espanyol. Aquesta podria ser la descripció que faríem la majoria de les persones en veure aquesta imatge –bé, la majoria d'aquesta minoria que llegim la DIRECTA o d'altres mitjans alternatius. Però, com sabem, les imatges poden tenir moltes interpretacions diferents i les persones, molts pensaments diferents. Així doncs, posem-nos a la pell d'altra gent, com la dona de la fotografia, que s'ha posat a la pell d'un visó. Pensem que som la Carme, una dona que gaudeix d'allò que se'n diu *anar de compres*. En veure aquesta imatge, evocarà una escena quotidiana que ha vist i viscut; l'ha vista a la televisió gràcies a la publicitat gratuïta dels informatius i l'ha viscuda perquè, en repetides ocasions, ha remenat a les safates d'ocasions. Posem-nos, ara, a la pell de la Montse, una jove possiblement a l'atur. Els seus ulls poden estar veient un parell de dones gastant-se els diners d'una pensió que ella –ara mateix– no sap si tindrà quan arribi a jubilar-se ni tampoc quan la tindrà. Ara som la Xing, una dona que treballa a una

de les maquiles de la Xina i que, amb el seu salari, no arriba a cobrir les despeses mínimes per viure amb dignitat. Podria pensar en el munt d'hores que ha estat treballant en unes condicions infrahumanes per fabricar una d'aquestes peces que permetrà que algú llueixi una camisa nova o uns pantalons d'aquesta darrera temporada. Ara som l'Isidoro Álvarez, l'asturià amo d'aquests grans magatzems, que pensarà de quina manera les rebaixes faran augmentar els seus estalvis –ja prou voluminosos– dipositats a les arques –encara més voluminoses– d'un gran banc i com podria rebaixar encara més els costos del seu negoci. Com a exercici, pot estar bé posar-se a la pell de les altres de tant en tant i pensar en les diferents visions amb què cohabitarem. Però una imatge és una imatge i una mirada col·lectiva sobre com està el pati i les ganes de transformar-lo fa que conservem la nostra pell –la no consumista– i que, a la fotografia, continuem veient el que hi ha: persones atrapades a El Corte Inglés que només es posen a la seva pròpia pell: "Jo vull tenir més i més barat".

Bettina Bartlett (EdPAC-Educació per a l'Acció Crítica).

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

INTERNET

El règim xinès censura els continguts que podrien fer somiar la gent

Xavi Martí

El règim xinès tem que les revoltes dels països del món àrab s'escampin a l'interior de les seves fronteres. No és cap secret si diem que el govern de la Xina disposa d'un exèrcit de policies cibernètics que, durant les 24 hores del dia, eliminen aquells continguts que no interessen. El darrer exemple de censura a Internet, el trobem en un curt de

dibuixos animats signat amb el pseudònim de Xiao Hong, en què uns conills furiosos (el poble) s'enfronten a uns tigres sanguinaris (el govern) després de tot un seguit d'injustícies i abusos reals que s'han donat a la societat xinesa durant els darrers anys: l'atropellament i la repressió de Tiananmen, la llet en pols contaminada, els desnonaments i les demolicions de cases forçades, l'especulació immobiliària o la

corrupció. El vídeo mostra una munió de conills que ataquen els tigres quan aquests es troben dins d'una discoteca. El relat es converteix en una metàfora del que desitja el poble xinès, que es representa amb la imatge de l'infant que dorm i somia l'escena. A finals de gener, el govern ja es va encarregar d'aconseguir que el curt no es pogués veure a la Xina i, d'aquesta manera, eliminar una altra eina que pugui fer pensar al

poble que el somni de l'infant és possible.

La retirada del curt (que comença amb l'escena d'uns nadons que moren per culpa de la llet contaminada) ha coincidit amb un nou escàndol relacionat amb la seguretat alimentària, un afer que s'ha difós per Internet durant les darreres setmanes i que ha posat de manifest que, novament, s'han distribuït productes làctics amb toxines. El 2008, sis infants van

morir i prop de 300.000 nens i nenes es van posar malaltes per beure llet en pols que contenia melamina. Un any i mig enrere, la censura també va funcionar i un home va ser empresonat per haver creat un lloc a Internet destinat als pares i les mares de la mainada malalta.

El curt es pot veure en aquest enllaç: www.youtube.com/watch?v=JdzwPbpZDoo&feature=player_embedded.

ANÀLISI

Un videojoc que ensenya la mainada a pagar hipoteques

Xavi Martí

El videojoc de Nintendo anomenat *Animal Crossing* (a Europa i Amèrica) i *Animal Forest* (al Japó) permet que les jugadores puguin tenir una vida virtual en un poble on també hi habiten animals antropomòrfics. La vida al poble d'*Animal Crossing* no és només un entreteniment, ja que els jugadors i les ju-

gadores viuen en una casa molt petita i han d'aconseguir produ-

tes per vendre (peixos, fòssils, etc.) i tenir diners (la moneda oficial són baies) per poder pagar una hipoteca que s'imposa només començar el joc. En total, s'han de pagar set hipoteques per poder fer la casa més gran. La primera hipoteca és de 19.800 baies, però la segona ja arriba a les 120.000. Finalment, les jugadores hauran de fer efectiu un deute de 948.000 baies, que corresponen al darrer

deute. El joc, per tant, exalta el creixement continu i la compra-venda i incita la gent que hi juga a tenir una actitud vital basada en l'ambició i en disposar de cases cada cop més grans.

Animal Crossing és un altre exemple de joguina no educativa, que no fomenta la solidaritat, la cooperació o l'altruisme. Es tracta d'una versió moderna d'algunes joguines que, des de fa centenars

d'anys, fomenten valors negatius. En aquest sentit, podríem destacar les nines (que sempre s'han volgut associar només a les nenes) o les armes de juguina (que fomenten el militarisme i la violència). L'entrenament basat en els zeros i els uns cal que estigui sotmès a una certa ètica, la que ha mancat per prohibir les armes de juguina, que veuen com els seus homònims mortífers juguen al camp de batalla.

ANÀLISI

El sedàs televisiu quan es tracta del jovent

Manu Simarro

La televisió ha esdevingut, com a mitjà de comunicació de masses, una de les eines transmissores de conductes i valors més importants dels nostres dies, ja que hi veiem reflectides múltiples realitats cada dia. Ara bé, aquestes realitats no són mostrades de manera innocent, sinó passades per un sedàs, més o menys gruixut, de dependència del mitjà o de la productora. Un

d'aquests sedassos és el de la selecció de la part de la realitat que serà mostrada. En el cas del jovent, aquest és un filtre prou important. *Hermano mayor*, a la cadena Cuatro, ens mostra casos de joves que maltracten els seus pares i mares; fins fa poc, a La Sexta, *Generación Ni-Ni* ens ofería els casos particulars d'un grup de joves que ni estudiaven ni treballaven i que eren interns a un centre per aprendre a treballar i a estudiar. Ara, el sedàs torna a actuar

i ens porta *Hijos de Papá*, que ens acostava a joves de classe alta que mai no han treballat -ja que viuen dels seus pares i mares- i que ara s'hi han de posar i a l'entorn rural d'Àvila. Quin interès pot tenir això pel jovent, més enllà de riure's una mica de la desgràcia dels seus coetanis? Cap ni un. Sota una pretesa aparença de divulgació de valors com l'esforç o l'educació inculcats per gent que és psicòloga, *coachs* i terapeutes, s'hi amaga la televisió espec-

taque, la que fa categories de les anècdotes, la que caracteritza el jovent com a gandul i mal educat i dóna una imatge esbiaixada i parcial de la realitat. Mentre les productores i les cadenes donen el protagonisme a les unes, les altres -la immensa majoria que estudia i treballa per viure un present digne i llaurar-se un futur millor- queden marginades i passen a l'ombra de l'espectacle. Potser la seva realitat no és prou sucosa per ser televisada.

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coetv Nou Barris (Barcelona) coetv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org | Sants TV <http://sants.tv>

QUESONI
sonorització d'esdeveniments

667 338 594 - Tobar
626 824 345 - Uri
info@quesoni.cat

www.quesoni.cat

A CADA POBLE, A CADA CIUTAT
VOTEM PER L'AUTODETERMINACIÓ

Entitat Cultural i Esportiva www.entitatgenc.cat
C/ Del Pl. 25 08810 Ribes, Garraf (Països Catalans)

Terra d'Escudella
www.tdk.cat

ja pots fer
el teu vot anticipat!

10A Barcelona Decideix
10 ABRIL 2011 CONSULTA SOBRE LA INDEPENDÈNCIA

C/ Premià, 20 Baixos, Sants (Bcn)
tel. 93 422 16 13

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat
amb forma cooperativa

sectors
serveis a les persones
autoocupació
consum ecològic
solucions per a l'habitatge
...

assessorament
constitució
ajuts i subvencions
formació
...

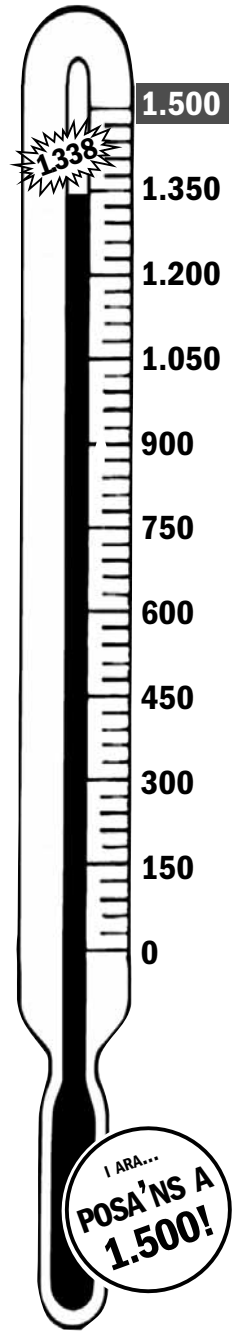
info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premià, 15, 1a planta - Bon 93 318 81 62

Arac Coop
Associació catalana
de cooperatives

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

Tradicionari.us

Del 14 de gener al 15 d'abril de 2011

ATENCIÓ

Per totes les actuacions del Tradicionari, que es facin al C.A.T., les subscriptores de la Directa teniu un 10% de descompte en el preu de les entrades. Podeu consultar la programació a: TRADICIONARIUS.COM

Directament presenta'ns!

> Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

Bulleta de subscripció DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriviu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** El Brot (La Farinera) · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Tèrera Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Llibreria L'Espirall · Ample, 4 | Llibreria La Siglantana · Av. La Aigueta, 128. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc de la gasolinera · Av. Pi i Margall, 120 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cánoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15 | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell · Caputxines 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAPEL:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distri-vinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPI:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALENCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Sílvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

DESCOMPTE DIRECTA:

Presentant la següent entrada podràs gaudir de l'espectacle **NERÓ** de la companyia teatral La Quadra Màgica per només 5 euros. Les funcions són els dissabtes a les 22h a la Sala PORTA 4 (Promoció vàlida per a dos persones del 15 de gener al 26 de febrer).

La Quadra Màgica presenta

NERÓ

Cada dissabte a les 22h a la Sala Porta 4

5 euros

PORTA 4 c/ Església 4-6, Local 6 Junt a Pl. Vilreina de Garcia 931 854 840

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

SENEGAL · D'APARADOR D'ALTERNATIVES A MOTOR DE TRANSFORMACIÓ?

El Fòrum Social Mundial de Dakar supera la manca de recursos amb imaginació

Iolanda Fresnillo, Observatori del Deute en la Globalització
Dakar

Deu anys després del primer Fòrum Social Mundial (FSM), prop de 75.000 persones vinculades a moviments i organitzacions socials d'arreu del món s'han tornat a trobar sota el lema, ja tradicional, *Un altre món és possible*. Entre el 6 i l'11 de febrer, Dakar va acollir centenars d'activitats autoorganitzades, assemblees, manifestacions i activitats culturals. Deu anys després d'aquella primera trobada altermundialista a Porto Alegre, les xifres ens diuen que, un cop més, el fòrum ha estat un èxit.

Àfrica: al cor del fòrum

Amb el FSM de 2011, el procés del fòrum ha tornat a l'Àfrica, després de les trobades de Bamako (Mali, el 2006) i de Nairobi (Kenya, el 2007). I l'Àfrica va de ser l'eix al voltant del qual van girar moltes de les qüestions debatudes i les estratègies dibuixades durant el fòrum. La centralitat temàtica va quedar

S'han convocat dues dates d'acció global per l'any 2011: el 20 de març i el 12 d'octubre

assegurada amb la dedicació de tot el primer dia del fòrum a tallers sobre l'Àfrica i la diàspora. Es van dur a terme activitats sobre el paper de la dona al continent, l'impacte de les polítiques neoliberals, l'espoli dels recursos naturals, l'acaparament de terres, l'opressió del deute extern, la lluita contra els tractats del lliure comerç, etc. D'altra banda, enguany, el FSM es va celebrar amb el rerefons de les revolucions populars de Tunísia i d'Egipte. El FSM va començar amb una apel·lació a la solidaritat amb el poble tunisià -que acabava d'enderrocar la dictadura de Ben Ali- i va finalitzar el mateix dia que el poble egipci celebrava la caiguda de Mubarak.

Entre el caos i l'autogestió

El FSM 2011 ha estat un aparador de les problemàtiques i les lluites

Fòrum Social Mundial de Dakar

africanes i, també, una oportunitat per reforçar la societat civil del continent. De la mateixa manera, ha suposat una prova important per la seva capacitat organitzativa. Moltes mirades s'han centrat en els problemes logístics i organitzatius que hi ha hagut al llarg del fòrum. Per diferències existents amb les autoritats universitàries, molts dels espais que havien d'estar disponibles pel desenvolupament d'activitats del fòrum van continuar amb l'activitat docent habitual i, en conseqüència, un nombre indeterminat de seminaris van quedar sense espai. A aquesta manca d'espais, s'hi afegia la inexistència d'un programa a l'inici de cada jornada.

Tal com afirma un membre de Justícia i Pau i el Centre Delàs i participant al Fòrum de Dakar, Jordi Calvo, "no hi ha cap dubte que si s'hagués comptat amb un pressupost més elevat i més suport de les institucions locals, com ha passat als fòrums celebrats al Brasil, el resultat organitzatiu hauria estat diferent". Tot i que, en el cas esmentat, es va criticar el suport econòmic d'algunes empreses trans-

nacionals. No obstant això, com també reconeix Calvo, les dificultats organitzatives no han fet que la percepció majoritària sigui de fracàs. Les mancances logístiques i tècniques han estat superades gràcies a la creativitat i la capacitat d'autogestió de les persones i els col·lectius que conformen el fòrum.

Mostrar-se o enxarxar-se

Per molta gent, el FSM és un espai imprescindible per l'articulació de moviments a escala internacional i per la vinculació entre les lluites locals i globals. Però el fòrum també és un espai on et pots mostrar i on pots exposar les teves tesis i estratègies. En aquesta doble funcionalitat d'espai articulador i aparador, hi conviuen col·lectius molt diferents. Sovint, les ONG i els moviments socials es troben al fòrum amb diferents objectius i, gairebé sempre, amb diferent disponibilitat de recursos. Al llarg dels anys, les ONG han anat guanyant terreny, tant pel que fa a la seva presència als fòrums com als seus espais d'organització. És en aquest sentit que la investigadora

de la UPF i participant a Dakar, Esther Vivas, critica la sobrerrepresentació de les ONG dins el Consell Internacional del FSM, respecte al pes minvant que hi tenen els moviments socials: "Si considerem que el FSM serà útil sempre que serveixi els interessos d'aquests moviments i els processos de transformació sociopolítica, la seva pèrdua de pes hauria de ser un element a tenir molt en compte". Vivas situa el FSM "en un fràgil equilibri entre allò global i allò local, entre ONG i moviments socials, entre institucionalització i autogestió. Es tracta d'una tensió constant".

De la reflexió a l'acció

Per molts dels moviments que conformen el fòrum, aquest no només pretén reflexionar sobre les alternatives, sinó lluitar per elles a peu de carrer. De fet, cada dia, mentre es feien els tallers, hi havia petites manifestacions i protestes improvisades que recorrien els espais de la universitat. El pas de la reflexió a l'acció també es plasma al programa, a les assemblees temàtiques celebrades els darrers dos dies de fòrum, 34 assemblees on

s'intenten definir estratègies d'acció concretes pel futur.

D'entre elles, destaca l'assemblea massiva dels moviments socials. La declaració de moviments socials, presentada i ratificada per les més de 2.000 persones assistents a l'assemblea, és una invitació a lluitar conjuntament contra el capitalisme. Es convoquen dues dates d'acció global pel 2011. El 20 de març, per la solidaritat amb les revoltes del poble àrab i africà, per la resistència del poble palestí i saharauí i mobilitzacions contra el deute i l'ajustament estructural; el 12 d'octubre es convoca com a dia d'acció global contra el capitalisme.

Avui més que mai, espais com el FSM esdevenen necessaris, però, lluny de caure en la rutina i l'autocomplaença, cal fer un esforç col·lectiu per reinventar-los, reforçar les seves potencialitats i, també, afrontar els seus límits i debilitats. Perquè el fòrum esdevingui un espai per la transformació política i social real, és imprescindible que els moviments i les xarxes socials ens el fem nostre i participem en la seva construcció.

, roda el món

COSTA D'IVORI · ELS MITJANS SE N'HAN OBLIDAT, PERÒ LA PERLA D'ÀFRICA PODRIA DESESTABILITZAR LA ZONA OCCIDENTAL DEL CONTINENT

El país viu amb un doble govern i sota risc de guerra civil des de fa quasi tres mesos

Roger Suso
Barcelona

Tot i que no gaudeix de la mateixa cobertura mediàtica que tenen les revoltes populars àrabs, la situació que es viu a Costa d'Ivori és dramàtica. Amb gairebé 300 morts oficials des del mes de novembre de 2010 i enfrontaments i aldarulls diaris als carrers, el conflicte sorgeix d'una lluita personal pel poder entre Laurent Gbagbo -que mai no ha estat elegit, però governa el país des de l'any 2000, quan hi va haver el primer intent (fracassat) d'eleccions plurals- i Alassane Ouattara, el candidat a la presidència escollit pel 54% de votants a la segona volta del 28 de novembre de 2010. El clima de preguerra civil, amb l'exèrcit dividit i les milícies armades, preparades i esperant, és palpable i evident. La violència -d'arrel política- és present als carrers diàriament: assassinats i atacs a civils, persones immigrades i dones. Les manifestacions,

Per una banda, l'Acord de Pau de 2007 sembla lletra morta després dels comicis i, per l'altra, tant Ouattara com Gbagbo es proclamen presidents legítims

com la del 20 de febrer (que es va fer per demanar la marxa de Gbagbo), han acabat amb repressió i morts. La situació, avui dia, és paradoxal. Per una banda, l'Acord de Pau de 2007 sembla lletra morta després dels comicis i, per l'altra, tant Ouattara com Gbagbo es proclamen presidents legítims del país. Tampoc no hi ajuda el fet que tots dos -el sorgit de les urnes i l'anterior- hagin pres possessió del càrrec i hagin nomenat govern. La comunitat internacional, la Unió Africana i la Comunitat Econòmica dels Estats de l'Àfrica Occidental, al seu torn, s'han decantat per reconèixer la victòria d'Ouattara i intentar negociar amb Gbagbo perquè abandoni el poder. Però la situació de doble poder persisteix. Mentrestant, la por davant una possible escalada bèl·lica ha fet que més de 35.000 persones hagin abandonat Costa d'Ivori cap a Libèria, als camps de refugiades.

Forces nigerianes de l'ONU patrullen pels carrers d'Abidjan, que és la capital econòmica de Costa d'Ivori (5 de gener de 2011)

L'herència de la descolonització encara és vigent

El primer president del país va ser l'autoritari, francòfon i paternalista Félix Houphouët-Boigny, que va governar des de la independència ivoriana de França, el 1960, fins a la seva mort, el 1993. Henri Konan Bédié, la seva mà dreta, el va succeir i va dur a terme un seguit de polítiques xenòfobes -en un país multiètnic- a través del seu concepte d'*ivoritat* a favor del sud cristià i en detriment del nord musulmà, amb Alassane Ouattara -vencedor dels darrers comicis- com a primer ministre. Bédié va governar fins que es va produir el cop d'estat de Robert Guéi, el 1999, que va desembocar en una rebel·lió, el 2002, encapçalada per la coalició Forces Nouvelles i capitanejada per Guillaume Soro. La revolta de Soro va fracassar i el país, dividit, es va sumir en una guerra civil: control rebel al nord i l'oest i control governamental al centre i el sud. Una divisió que persisteix, encara avui, marcada per una línia de seguretat de les forces armades franceses (Forces Licorne) i complementàries al desplegament de la força de manteniment de la pau de les Nacions Unides (ONUCI), alguns membres de la qual han estat acusats d'abús sexual a dones ivorians.

La situació bèl·lica va conduir a una immobilitat política, amb la permanència de Gbagbo a la presidència del país i el fracàs de diferents acords de pau. No va ser fins el 2007 que Gbagbo i Soro van firmar l'Acord de Pau d'Ouagadougou, que va representar l'inici d'un procés que posava fi a la guerra civil, però que, a la pràctica, s'ha traduït en l'enquistament de les línies i posicions dels dos actors, ja que els compromisos de desarmament i desmobilització de les milícies i l'acord de crear un nou exèrcit format per efectius de les forces armades i de les insurgents no s'han implementat i molts excombatents s'han convertit en soldats de carrer. Actualment, les Forces Nouvelles de Soro no són partidàries d'acceptar un nou govern d'unitat nacional entre Ouattara i Gbagbo, tal com es planteja a les cimeres de la Unió Africana per posar fi a la crisi.

Un país ric, però ple de persones pobres

El problema de fons, però, com en molts altres indrets africans, és la desconexió absoluta entre les institucions polítiques -inefícaces i clientelistes- heretades del colonialisme europeu i les seves comunitats ètniques i institucions tradicionals. A més, la crisi es veu exacerbada per les tensions ètni-

ques conseqüència del traçat de les fronteres sense tenir en compte la integritat de les comunitats ètniques. Aquest fet comporta (a causa de certes polítiques xovinistes) que les habitacions del nord siguin considerades d'origen estranger. En matèria econòmica, Costa d'Ivori era un dels països més pròspers de l'Àfrica Occidental. És el principal productor de cacau del món i també disposa de grans jaciments de diamants. El veto del cacau i el café impulsat per Ouattara per asfixiar el finançament de Gbagbo ja ha significat una pujada de preus i amenaça les economies familiars de la població ivoriana. L'Acord de Pau no ha servit per donar resposta ni solució als problemes principals del país: l'accés clar i igualitari a la propietat i l'ús de la terra, els assumptes de ciutadania, nacionalitat i identitat i la creació d'un nou model sostenible i no precari de creixement econòmic. Tanmateix, més enllà del doble poder, el repte més important és abordar, també, les qüestions de reconciliació nacional, de desenvolupament rural, de reforma constitucional i de descentralització del poder i la riquesa. Així doncs, com en el cas de Hosni Mubarak a Egipte, el temps perquè Gbagbo deixi el poder s'està esgotant; la ràbia de les desposseïdes es pot canalitzar de moltes maneres.

ALASSANE OUATTARA

Ivorià. Per certs adversaris, és considerat burkinès. 69 anys. Economista. Membre de diferents gabinets ivorians. Ha treballat pel Fons Monetari Internacional i a diferents institucions bancàries de l'Àfrica Occidental. President del Partit dels Republicans (centre-dreta liberal). Membre de la Internacional Liberal.

LAURENT GBAGBO

Ivorià. 66 anys. President de Costa d'Ivori des de l'any 2000. Historiador i mestre. President del partit Front Populaire Ivoirien (centre-esquerra). Membre de la Internacional Socialista (socialdemòcrata).

GUILLAUME SORO

Ivorià. 39 anys. Primer ministre de Costa d'Ivori des de 2007. Posició disputada des de les eleccions. Líder de la coalició rebel Forces Nouvelles.

HENRI KONAN BÉDIÉ

Ivorià. 77 anys. Ha treballat pel Fons Monetari Internacional. Exambaixador als EUA. President del Partit Democràtic de Costa d'Ivori, fundat per Félix Houphouët-Boigny (liberal-conservador).

ALEMANYA · L'ESQUERRA I ELS MOVIMENTS SOCIALS BLOQUEGEN LA MARXA ANUAL DE LES FORMACIONS NEONAZIS

Dresden esdevé la capital europea de la lluita contra el feixisme

Àlex Romaguera
Barcelona

Un esquadró de l'aviació pesada de la RAF va deixar caure els primers projectils sobre la ciutat de Dresden -la joia barroca de la Baixa Saxònia- el 13 de febrer de 1945, a les 22:15h de la nit. Més de 2.000 tones de bombes llançades durant tres dies consecutius van acabar destruint el conjunt arquitectònic de la població, a més de provocar la mort de prop de 25.000 persones. El bombardeig, del qual aquests dies es commemora el 66è aniversari, va permetre a les forces aliades avançar el desenllaç de la Segona Guerra Mundial i aconseguir, poques setmanes després, la capitulació del règim d'Adolf Hitler, a qui els partits neonazis reten homenatge cada any coincidint amb l'efemèride. Enguany no ha estat una excepció. A propòsit d'això, el 13 de febrer, una cadena humana imponent integrada per 17.000 persones i convocada per l'esquerra i el moviment antifeixista alemany va aconseguir encerclar el centre històric de la ciutat en protesta per l'intent dels partits neonazis d'utilitzar l'episodi per insuflar les seves proclames racistes i xenòfobes.

Prop de 15.000 persones impedeixen de nou que la desfilada dels partits nazis NPD i DVU arribés al centre històric de Dresden

La cita principal, però, va tenir lloc el dissabte 19 de febrer, quan 8.000 nostàlgics del Tercer Reich van desfilar per les grans avingudes de la ciutat, arran d'una marxa convocada per la nova formació

sorgida de la confluència entre el Partit Nacional Democràtic (NPD) d'Udo Voigt i la Unió del Poble Alemany (DVU) de Gerhard Frey. A mig trajecte de la marxa, diverses generacions d'antifeixistes van aconseguir barrar el pas de la manifestació neonazi, una demostració de força que confirma la consciència social al voltant del perill que representa l'auge del feixisme al vell continent.

L'antifeixisme malda perquè la ultradreta no utilitzi el bombardeig de 1945 per atiar el patriotisme exclòent

També l'any passat, la concentració promoguda per l'esquerra antifeixista aquell cap de setmana va interceptar el pas de la desfilada ultra -que va comptar amb la participació de dirigents de tota l'extrema dreta europea- i va convertir Dresden en una referència a favor de la pau i contra l'autoritarisme.

Malgrat que el bombardeig de 1945 perviu en el subconscient popular com a paradigma de la destrucció, la manipulació que en fa la ultradreta per exaltar la xenofòbia i l'odi nacional ha convertit l'aniversari en una cita obligada per denunciar el retorn del feixisme a l'Europa del segle XXI.

Multiculturalisme en joc

La convocatòria d'enguany tenia una rellevància especial pels grups antifeixistes. Era l'oportunitat de repetir la gesta simbòlica de 2010, quan 15.000 persones van bloquejar, per primer cop en deu anys, l'accés de la marxa neonazi a l'Albertplatz, centre neuràlgic de la ciutat. Una metàfora de l'Europa compromesa amb la defensa dels valors democràtics i de la lluita contra l'extensió del feixisme que, a Alemanya, ha guanyat terreny a la Baixa Saxònia, a Mecklenburg-

L'esquerra alemanya intenta evitar l'extensió dels neonazis

Pomerània Occidental i a Bremen, els *lands* més castigats per la crisi financera i el desmantellament dels serveis públics.

En aquestes tres zones, l'NPD i el DVU han obtingut representants a base d'oferir respostes expeditives contra la immigració musulmana, a la qual culpen de la pèrdua dels llocs de treball, de la delinqüència i de la inseguretat ciutadana, unes receptes que el jovent a l'atur i les famílies afectades per la desregulació han vist amb bons ulls.

Per contrarestar aquest ambient, l'antifeixisme planteja Dresden com un batalla dins d'una guerra de desgast. Només des de Berlín, van sortir 50 autocars el 19

Per a l'ocasió, van comptar amb els seus coreligionaris europeus, el Front Nacional francès, Forza Nuova d'Itàlia, el Partit Nacional Britànic, Jobbik d'Hungria, el Front Nacional belga i el Moviment Social Republicà i Aliança Nacional de l'Estat espanyol. Tampoc no hi van faltar *nacionalistes autònoms* -vestits a imatge i semblança dels *black block* i que enarboren l'antisemitisme i les seves simpaties amb les velles esquadres de les SS- ni dues formacions euroescèptiques (Republikaner i Die Freiheit) amb qui la coalició neonazi podria arribar a una entesa de cara al pròxim cicle electoral.

Precisament, Dresden coincideix amb les declaracions polemiques que han fet diversos càrrecs mandataris de dretes sobre el suposat fracàs del *multiculturalisme* a Europa. Així s'hi han referit la cancellera alemanya Angela Merkel i els seus homòlegs, l'italià Silvio Berlusconi, el francès Nicolás Sarkozy i el britànic James Cameron. Un *quadrumvirat* que, a més de representar l'hegemonia del neoliberalisme al continent, encapçala un model de construcció europea lesiu pels drets i la llibertat de les persones nouvingudes.

Dresden coincideix amb frases de Merkel, Cameron, Berlusconi i Sarkozy, representants de l'hostilitat contra les nouvingudes

En aquesta atmosfera de regressió democràtica, la cita de Dresden serveix de revulsiu per l'esquerra antifeixista i anticapitalista europea, que ha transformat un símbol bèl·lic en un emblema per la pau i la justícia social.

Diagonal
El lobby transnacional en el Govern 29

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRÍBETE DESDE 25 €

disco

100

Teteria Malea
cooperativa autogestionaria

vine a comprar las mercancías que necesitas

c/Riego 16
Barri de Santis (Lleida)

De dijous a divendres de 10.30 a 14
dijous i divendres de 17.30 a 20.30
tancat el matí

manuella
són els productes de temporada procedents de l'agricultura ecològica i de proximitat

DE DIJOURS A DIVENDRES DE 10.30 A 14
dijous i divendres de 17.30 a 20.30

MANJARS PER ENCARREGAR PER GRUPS
Telèfon: 938 70 21 50 / 938 09 08 00
www.manuella.cat

productos de la tierra

El portal de venta de productos de la tierra

www.productosdelaterra.cat

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Joan Salvat-Papasseit: 'poetavantguardistacatalà'

Una exposició mostra l'obra i el recorregut vital del poeta barceloní

"Quan penso que el que he fet ho he fet estant malalt, tinc una fe brutal en lo que he de fer encara. En aquest nostre temps d'història catalana, jo no hi vull pas faltar!". Així s'expressava Joan Salvat-Papasseit en una carta -datada el 1921- des del sanatori de Cercedilla, a la serra de Guadarrama. No podia intuir -i, segurament, tampoc no ho desitjava- que li quedava poca vida material per davant. Certament, havia fet molt i en poc temps, però, el 7 d'agost de 1924, va morir amb 30 anys al seu modest habitatge barceloní del carrer de l'Argenteria, prop del port que tant estimava. Una exposició al centre Arts Santa Mònica de Barcelona mostra, fins el proper 3 d'abril, l'obra i el recorregut vital del poeta nascut el 16 de maig de 1894 al carrer Urgell de Barcelona.

Alfonso López Rojo
expressions@setmanaridirecta.info

L'interès d'aquesta primera mostra dedicada a Joan Salvat-Papasseit radica en la reunió i el desplegament expositiu d'edicions i documents originals, unit a d'altres materials culturals de referència que ens descobreixen l'interès que el poeta ha anat suscitant des que va ser reivindicat, durant la dècada de 1970, per artistes conegudes que provenien de l'escletxa creativa iniciada per la Nova Cançó a la

Papasseit és un dels poetes més populars i volguts de la cultura catalana

dècada anterior. Això -i no la benedicció desigual del món acadèmic i de les patums- és el que més ha contribuït al fet que, amb el temps, Salvat-Papasseit s'hagi convertit en un dels poetes més populars i volguts de la cultura catalana. I és que, a Papasseit, li sobren motius per

Joan Salvat-Papasseit llegeix a casa seva en una fotografia de l'any 1909

atrapar els nostres sentiments perquè, a més de la tan assenyada sinceritat i frescor que es desprèn dels seus poemes, en ell, hi trobem una barreja de rauxa i de tendresa capaç de proveir les seves creacions d'una garra i un encant que, si no es capta a la primera, és millor plegar!

No hi ha dubte, també, que si aquesta sensibilitat l'estenem als seus escrits polítics, la cosa es torna explosiva i esdevé encara més inseparable del conjunt de la seva obra. Tampoc és d'estranyar, doncs, que -com passa amb gairebé tots els creadors i creadores que valen la pena- l'escriptura de Salvat-Papasseit aconsegueixi oferir a cada persona allò que sempre ha perseguit. I això és així fins i tot en el terreny ideològic; per tant,

no resulta gens difícil atribuir al seu tarannà unes arrels cristianes, sòlides conviccions socialistes, clares derives llibertàries o dards explícits i en plena sintonia amb l'independentisme de cort insurreccional que va emergir a la Catalunya dels anys 20.

Aquesta capacitat de suscitar les complicitats més variades que posseïx l'escriptura de Papasseit prové, sens dubte, del seu desig d'absorbir com una esponja -i des d'una pràctica autodidàctica- la cultura i els esdeveniments del seu temps. Esdeveniments que no van ser poca cosa, si tenim en compte que el seu recorregut creatiu i vital va transcórrer pràcticament entre la Setmana Tràgica (1909) i el cop d'estat de Primo de Rivera (1923).

ARXIU

Una ment jove en ebullició constant

D'altra banda, a totes aquestes consideracions, també s'hi ha d'unir l'ímpetu que transmet Papasseit a través del seu desig de sintonitzar amb les avantguardes artístiques internacionals del moment. Aquesta és una clara immersió més del nostre poeta en el seu moment històric: un moment en el qual la identificació entre ètica i estètica encara lluitava per tenir un sentit categòric. D'aquí, doncs, que la coneguda autodenominació de *poetavantguardistacatalà* que Papasseit va arribar a atorgar-se -i que dona nom a l'exposició que comentem- no tingués, pel poeta, el deix irònic que tindria a l'actualitat, ja que emanava de la convicció de la inseparabilitat existent entre la seva tasca creativa i les seves intencions.

Per tot això, es pot afirmar que Salvat-Papasseit és, possiblement, un d'aquests casos clars d'artista en el qual no té massa sentit dividir la seva vida i la seva obra en etapes o en gèneres com *poesia*, *escrits*

La seva obra reflecteix una ment jove en ebullició constant, com un 'jo' que estima, que pateix, que es revela, que es contradia i que pren partit

polítics, etc. I encara menys si tenim en compte que, en realitat, tota la seva producció s'emmarca en poc més de set anys de la seva curta vida. Val més la pena, doncs, percebre i sentir la seva obra com el veritable continuïum d'una ment jove en ebullició constant. Com un *jo*, doncs, que estima, que pateix, que es revela, que es contradia i que pren partit. "He fet un foc d'estelles

Salvat-Papasseit: poetavantguardistacatalà

Fins el 3 d'abril.
Arts Santa Mònica.
La Rambla, 7. Barcelona.
Horaris: de dimarts a divendres, de 14 a 21h.
Dissabtes i diumenges, d'11 a 19h.
Entrada lliure.

dins la gola del llop", escriuria Papasseit al seu poema "Nocturn per a acordió".

Doncs bé, després de percebre aquesta sensació unitària amb la visita al detall de l'exposició del centre Arts Santa Mònica, costa més entendre el sentit de posicions com l'expressada per un altre poeta català, Vicenç Altaió (director d'aquest centre d'art institucional), que únicament ressalta el valor "estètic-cultural" de l'obra de Salvat-Papasseit; cosa que, en si mateixa, el propi poeta repudiava enèrgicament. A continuació, recollim les paraules d'Altaió; naturalment, la interpretació que cadascú pugui fer-ne és completament lliure: "Salvat-Papasseit va néixer amb l'avantguarda política, amb les revolucions socials i amb la idea utòpica. Aquestes idees polítiques han acabat en res. Mentre que, en canvi, ell -que va néixer també al costat d'una revolució estètica- va pregonant una revolució estètica, a través de la seva relació amb els artistes i del compromís amb el llenguatge i amb l'aventura estètica, que avui encara perdura. En definitiva, de Salvat, n'aprenem que les revoltes estètiques són revoltes culturals i que la cultura passa per damunt de les vicissituds de la fatalitat de la política". (Salvat-Papasseit, un clàssic. Vídeo a Internet: Vilaweb TV, 21-12-2010, www.vilaweb.cat).

CINEMA

Un documental ens proposa un viatge a les clavegueres de la raó d'Estat

La cinta '69-78 Prescrit' relata quatre crims d'Estat que han restat impunes i que es van cometre durant la dictadura, la transició i els primers anys de la 'democràcia'

Mural en record d'Agustín Rueda que es pot veure a Sallent (Bages)

Submergir-se a les profunditats de la memòria té els seus riscos, com trobar-se amb històries amagades, arraconades a les profunditats del subconscient amb el desig que mai més no tornin a sortir a la llum. Històries que avergonyeixen, que deixen en evidència actituds passades o que ressusciten un dolor que es creia letàrgic.

Juanjo Nora
granollers@setmanaridirecta.info

Si es tracta d'una memòria com la que s'ha anomenat històrica, els camins per arribar a aquest relats poden retrotraure a allò més obscur de la condició humana, amb la justificació del bé comú i la raó d'Estat com a premisses. Camins plens de silencis i pors. *69-78 Prescrit* és un documental incòmode i trist. Ho és per les quatre històries que rescata de l'oblit de les clavegueres de l'esdevenir polític més recent i per la manera com es tracten. Maialen Sarasua, Rubén Margalló, Lluís Galter i Pilar

Les quatre realitzadores extrauen els silencis, els oblitats i les pors

Monsell, les quatre realitzadores de *69-78 Prescrit*, relaten quatre dels innombrables crims d'Estat comesos durant els últims anys de la dictadura, la transició i els primers anys de la democràcia. La característica comuna de tots ells és la impunitat amb què van ser duts a terme i en la qual s'han mantingut fins a l'actualitat; crims sense culpables, ni mate-

rials ni intel·lectuals. La cara B de la història. La que roman a les clavegueres embussades del sistema que ni va morir ni va néixer, només va evolucionar.

Crims oblidats

Maialen Sarasua, partint de l'assassinat del campaner del poble alabès d'Urbain, Segundo Urteaga, a mans de la Guàrdia Civil el 1969, es trasllada als fets ocorreguts a Vitoria-Gasteiz el 3 de març de 1976. Rubén Margalló explica la mort del militant llibertari Agustín Rueda, el 1978, arran de les tortures infligides pels seus carcellers a la presó de Carabanchel, mitjançant els records de la seva germana Maria. Lluís Galter interpel·la els seus antics companys de feina sobre l'assassinat a trets per part de la policia del treballador de la central tèrmica del Besòs Manuel Fernández Márquez, el 1973. I Pilar Monsell descobreix, juntament amb el nebot de Javier Verdejo, l'assassinat d'aquest militant de la Jove Guàrdia Roja, metratllat per la Guàrdia Civil mentre feia una pintada a l'Almeria de 1976.

De les profunditats d'aquesta història sense responsables, exempta de judicis i càstigs, les quatre realitzadores extrauen la intrahistòria, els silencis, els oblitats, les absències i les pors que el temps sense justícia ha obligat a patir a les seves protagonistes. No hi ha pretensió d'exhaustivitat ni de treure conclusions inapel·lables als

69-78 Prescrit

Autores: Maialen Sarasua, Rubén Margalló, Lluís Galter i Pilar Monsell.
Producció: Memorial Democràtic, Universitat Pompeu Fabra i Lastor Media.
Durada: 90 minuts.
Preestrena: Dimecres 23 de febrer, a la Filmoteca de Catalunya (19.15 h.).

relats de *69-78 Prescrit*. En tot cas, les seves mirades intenten mostrar a les espectadores l'atmosfera opressiva d'aquella època -*Donde nunca pasa nada*, de M. Sarasua-; la pervivència del record davant l'oblit i el silenci institucional -*Mort accidental d'un anarquista*, de R. Bargalló- la construcció de mites i màrtirs -*Han mort un obrer*, de Ll. Galter-, i les contradiccions i frustracions que pot portar el trencament del silenci -*Pan, trabajo y libertad*, de P. Monsell.

69-78 Prescrit és una obra que, malgrat la manca de dades -en alguns moments- que contextualitzin els fets, posa sobre la taula els peatges en vides humanes i dignitat que es van haver de pagar per arribar a aquest sistema que, encara avui, se sustenta sobre els febles i esquerdatats fonaments de la mentida i l'assassinat d'Estat.

DVD

Monstruos de hoy

(Tribanda, 1963)
Director: Dino Risi.
Guionistes: Ettore Scola, Ruggero Maccari, Dino Risi, Elio Petri i Furio Scarpelli.

Antant més enllà dels films que inclouen tres o quatre episodis autoconclusius, sovint a càrrec de realitzadors diferents, amb *Monstruos de hoy*, Dino Risi va oferir una vintena de peces breus, inevitablement esquemàtiques (alguna d'elles dura poc més d'un minut) en el seu esquelet còmic i en la definició de personatges, que conformen una mirada àcida a la Itàlia que li era contemporània. El film està ple a vessar de tipus que remetent al teatre

popular, a la picaresca, a les moltes maneres de realitzar crítiques de costums: els esquetxos estan poblats de seductors hipòcrites, de marits i mullers infidels, d'estafadors i de tota mena de protagonistes de petites i grans maldats. Risi destrossa un tipus de ciutadà radicalment individualista, gens responsable, que ataca sense aturador les institucions i els individus pels pecats que ell mateix comet, o cometria si pogués.

DVD

French Cancan

Edició especial.
Dos discos (Versus Entertainment, 1954).
Director i guionista: Jean Renoir.

En tornar del seu exili nord-americà, el totèmic Jean Renoir va signar una trilogia de l'espectacle informal, de la qual seria part central *French Cancan*, una visió lliure i estèticament sumptuosa dels orígens del Moulin rouge. Renoir va utilitzar el seu enginy, un tarannà vagament irònic però -alhora- carregat de poesia i capacitat de meravellar, per desenvolupar la història d'una jove bugadera que s'inicia en el ball empena per un veterà empresari

teatral. El film és una càlida comèdia musical que combina els embolics sentimentals amb una declaració d'amor als paradisos artificials de les arts. Però, al quadre, s'hi pot trobar més d'una mossegada als inversors i un retrat de l'estratificació social esguardada en aquesta ocasió amb una certa amabilitat, potser per estar localitzat a l'estrany punt de trobada que suposa, com explica el protagonista, un lloc d'entreteniment *canalla per a milionaris*.

DVD / BLU-RAY

El Gran Vázquez

Director i guionista: Óscar Aibar.

El realitzador d'*Atolladero* i *Platillos volantes* recupera la figura de l'humorista gràfic Manuel Vázquez i difon mitjançant aquest *biopic* la vida notòriament cinematogràfica d'aquest murri que va alimentar-se de la seva pròpia vida per crear algunes de les seves historietes més àcides. El protagonista està dibuixat com algú més irresponsable que malvat, tot i anar deixant darrere seu enganys, deutes... i fills. Santiago Segura és l'enca-

regat d'encapçalar un repartiment que es troba entre el millor del film: alguns dels participants omplen la pantalla amb treballs convincents, amb la dimensió agredolça (i un xic patètica) que sap insinuar el bon actor còmic. Probablement, el conjunt no està a l'alçada dels intèrprets i d'una vida extravagant que hauria hagut de generar quelcom més que aquesta comèdia eficient però plana, lleugerament amarga i més aviat superficial.

, expressions

LLIBRES

Antifeixistes alemanyes a la Barcelona revolucionària

Relat de la participació del Deutsche Anarchosyndikalisten a la Guerra Civil

El Centre de Cultura Contemporània de Barcelona acollirà, el divendres 25 de febrer a les 7 de la tarda, la presentació del llibre *Antifascistas alemanes en Barcelona (1933-1939)*, a càrrec dels seus autors, els historiadors D. Nelles, H. Piotrowski i C. Garcia (hi faltaria el coautor Ulrich Linse). L'estudi s'ha centrat en la trajectòria de les anarquistes que van formar part del Deutsche Anarchosyndikalisten (DAS) i que, com tantes altres alemanyes, després de ser proscrites pel nazisme, van arribar a Barcelona el 1933 i van compartir la clandestinitat amb la CNT, fascinades per la capacitat de mobilització de les llibertàries d'aquí en comparació al minso espai polític que tenien a Alemanya. I, com ja deveu imaginar, durant la seva emigració política, van enllaçar la Guerra Civil i la Segona Guerra Mundial.

Àlex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

La profusa documentació que aporta *Antifascistas alemanes en Barcelona. El grupo DAS: sus actividades contra la red nazi y en el frente de Aragón*, extreta dels arxius d'Amsterdam, Salamanca, Berlín, etc. -una documentació que, sovint, ha estat oblidada per les historiadores hispàniques davant la barrera lingüística de l'alemany-, serveix per il·luminar una zona tan obscura i complexa com és la història subterrània de la Guerra Civil -immersa ja en la Segona Guerra Mundial-, exemplificada per la trajectòria del DAS.

Proscrites a les patrulles de control

Durant la primera època (1933-1936), el DAS, que aglutinava diverses refugiatges que vivien a Catalunya -aquesta colònia estrangera flotant- i que podien ser extraditades segons la *Ley contra Vagos i Maleantes*, provava i denunciava la nazificació de les institucions alemanyes a casa

Brigadistes internacionals alemanys que van lluitar contra el feixisme

nostra (consolat, institucions culturals) i seguia els vincles de l'empresariat amb el nazisme. Fins i tot, ja després del 19 de juliol de 1936, fent malabarismes diplomàtics per no ofendre els interessos econòmics estrangers, les institucions republicanes van permetre durant mesos les activitats d'aquestes institucions.

Hi va haver membres del DAS que van participar a les patrulles de control de la rereguarda per documentar l'abast de la xarxa nazi que operava a Barcelona; d'altres es van enlloar a la Columna Durruti i van difondre la Revolució entre la gent de parla alemanya a través de la seva revistes, malgrat la tensió creixent entre el DAS-AIT i la CNT. Després dels Fets de Maig de l'any 1937, la majoria van patir la repressió estalinista.

El llibre es tanca amb un petit recull biogràfic d'algunes persones antifeixistes de carrer, no totes alemanyes: sastres, fusters i fusters, fotògrafs, electricistes, lectors d'escrits de Rudolf Rocker i Gustav Landauer... Vides de persones que, als 40 anys i amb múltiples exilis i desenes de clandestinitats a les espatlles, tracen el recorregut històric que va de l'Alemanya nazi a la Barcelona revolucionària, les *exequies* estalinistes i la fugida a França -amb detenció per part de la

Antifascistas alemanes en Barcelona.

El grupo DAS: sus actividades contra la red nazi y en el frente de Aragón

Autors: D. Nelles, H. Piotrowski, U. Linse i C. Garcia.
Editorial: Sintra, 2011.
Pàgines: 426.

Gestapo inclosa en alguns casos. Diversos destins -del camp de concentració a l'espionatge o l'exili a l'Amèrica Llatina- per aquestes estrangeres hostils de parla alemanya.

LLIBRES

Els últims dies de la lluita contra la transició

Un treball que parla dels debats i les accions que va viure en primera persona el militant del MIL Jann-Marc Rouillan

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

L'editorial Virus acaba de publicar un llibre que torna a portar-nos a la història, molts cops desconeguda, de l'anomenada transició i de les seves organitzacions revolucionàries. Sota el títol *De Memoria II. El duelo de la inocencia: un día de septiembre de 1973 en Barcelona*, Jann-Marc Rouillan ens explica, en aquesta segona part de les seves memòries, els dies de discussió que van venir després de la capitulació de molta part de l'esquerra que, fins aquells moments, s'havia oposat a la dictadura franquista, però que, amb la transició, havien deixat part dels seus ideals amagats sota l'estora. Rouillan relata que, durant aquell període, els seus companys del MIL i ell mateix es van veure immersos en dies de discussió i acció durant l'última etapa d'aquesta organització revolucionària.

Tal com exposa l'autor, durant aquelles jornades tan difícils per l'esquerra revolucionària a l'Estat espanyol, el MIL va pretendre seguir el fil de la lluita insurreccional iniciat el juliol de 1936. Això també s'afegia al fet de voler superar d'alguna manera els esquemes clàssics de la lluita armada i el seu avantguardisme per poder fer del MIL quelcom més que un grup armat. Rouillan considera que aquest va ser un dels intents més seriosos i prometedors que es van fer durant la transició per part d'un grup polític, però que, d'alguna manera, va quedar truncat i gravat a la memòria col·lectiva per la detenció i posterior execució de Salvador Puig i Antich, el 2 de març de 1974, després d'uns incidents que l'autor relata minuciosament al llibre.

De Memoria II. El duelo de la inocencia: un día de septiembre de 1973 en Barcelona

Jann-Marc Rouillan.
Virus Editorial.
18 euros. 192 pàgines.

ment al llibre. La caiguda de dos militants del MIL després d'un atacament a Bellver de Cerdanya propicia tot el que, més tard, va succeir, tot i que el propi MIL ja havia decidit la seva autodissolució. Va ser arran d'aquests esdeveniments que tan Jann-Marc Rouillan com Jean-Claude Torres es van veure obligats a marxar cap a l'Estat francès.

El llibre, que mostra moltes situacions i converses reals dutes a terme pels seus protagonistes, és un testimoni valuós de com va ser aquells dies pels membres d'organitzacions revolucionàries com el MIL i fins a quin punt les seves militants van donar tot el que tenien per canviar el món en què vivien d'arrel, sense acceptar les almoines que els donava el règim per canviar-ho tot sense que, en realitat, canviés res.

Jesús M. Castillo
Migraciones ambientales
Huyendo de la crisis ecológica en el siglo XXI
ISBN 978-84-92559-30-5 | 112 pàgs. | 8 €

www.viruseditorial.net
facebook.com/viruseditorial
editorial virus
C/ Aurora 23, baixos - 08001 Bcn | Tlf: 93 4413814 | virus@pangea.org

ASSEGURANCES ÈTIQUES I SOLIDÀRIES

Assegurances per a l'economia social i solidària
www.arccoop.coop

NIF F-58302001 - Registre DSSRF J-2470 - Societat d'asseguradora
Associació Civil professional i cooperativa inscrita en el Registre de la Seguració Vigent

L'EIXIDA
informació crítica andreuca

http://stapinfo.bloc.cat
santandreu.informa@gmail.com

MÚSICA

Glosadors 2.0

Èxit de públic durant la sisena edició de Transglosadors, que se celebra dins del cicle 'Expressió Directa'

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Després de sis edicions, les darreres celebrades en el marc del centre cultural La Farinera del Clot, Transglosadors s'ha consolidat com la trobada de referència en l'àmbit de la glosa i el cant improvisat a Barcelona. Emmarcat enguany dins del cicle *Expressió Directa*, aquest esdeveniment cultural impulsat pel col·lectiu Cor de Carxofa busca ser molt més que una trobada de glosadors i glosadores: segons la seva filosofia, pretén esdevenir punt de trobada per dues tradicions ben diferents del cant improvisat, la més tradicional i pròpia dels Països Catalans, la glosa -en totes les seves variants: corrandes, garrotins, nyacres...-, i la més nova i tècnicament aliena, el hip-hop -tan aliena com pot ser una expressió cultural de masses en els temps d'Internet i de les xarxes socials.

Transglosadors ha servit per fer el primer concurs mundial de Garrotweet, ja que durant sis hores les usuàries de Twitter van optar a un premi basat en una nit a Espolla

Precisament, les xarxes socials han estat un element especialment important en aquesta nova edició de Transglosadors, que s'ha esdevingut -per aquelles casualitats de la vida- poc temps després que comencés a proliferar, via Twitter, el *hashtag* #garrotweet. Per a les profanes, cal explicar que un *hashtag* és una mena d'etiqueta amb caràcter de *convenció social* emprada per la gent usuària de Twitter per agrupar converses fetes sota el mateix punt de vista. En aquest cas, el *hashtag* #garrotweet ha servit per donar continuïtat a la peculiar iniciativa de traslladar el cant improvisat en format garrotin -eminentment oral- a les pantalles d'ordinadors i telèfons intel·ligents, amb el filtre previ de les xarxes socials.

Persones que han guanyat el concurs de glosa

Concurs de garrotweet

Per aprofitar la tirada del #garrotweet, a més d'acollir la final de la Lliga de la Glosa, Transglosadors va servir també per dur a terme el primer concurs mundial de Garrotweet. Durant les gairebé sis hores que va durar l'esdeveniment, totes les usuàries de Twitter que van *piular* amb el *hashtag* #garrotweet van participar d'un concurs que tenia com a premi una nit a Espolla -en el marc de la trobada tradicional de glosa que s'hi celebra- i un manual de cant improvisat. El guanyador va ser Joan Conesa, de Granollers, amb el garrotin virtual "El que hem de fer és treure pit / pidolant perdem decència / que *ruli* el #garrotweet / declarem la independència".

Al marge de la competició virtual, però, també hi va haver la competició més genuïna, el combat de glosa en viu i en directe. La nit es va obrir amb un espectacle que va enfrontar dalt de l'escenari MC de hip-hop i glosadores tradicionals. Gato-El-Quiman i Andreu i KPoll de Rapso-des es van *mesurar* amb Fran-

cesc Ribera *Titot*, Mireia Mena i Mateu Xurí. Tot plegat, amb una *backing band* creada per l'ocasió amb la guitarra de Marc Serrats, el baix d'Albert Vila i la bateria de Xarli Oliver, que van oferir un autèntic postgrau -més aviat una carrera sencera- en garrotin, nyacra i corranda.

Lliga de la Glosa

El plat fort de la nit va ser la final de la Lliga de la Glosa, amb la participació de mitja dotzena d'equips i una vintena de glosadors, que van anar prenent una per una l'escenari per demostrar la seva vàlua improvisant. El guanyador de la nit va ser l'equip de l'Alt Empordà, per bé que la Lliga se l'ha enduta l'equip de les Viles Ocupades de Barcelona, que aplega glosadors de Gràcia i Sants, entre d'altres.

Prèviament a una nit dominada per la glosa, la tarda va ser territori per al hip-hop, amb un micròfon lliure de rap on la sorpresa van ser els mateixos glosadors, que van llençar-se a intentar -amb més pena que glòria: algú ho havia de dir- seguir el *beat* del hip-hop.

ZONA LLIURE

EL REBOST

Arròs caldós amb bolets

Joan-Andreu Moll
expressions@setmanaridirecta.info

Per quatre persones: 350 grams d'arròs rodó; dues cebes; tres tomàquets madurs pelats; un gra d'all; mig got de vi; dos litres d'aigua o brou; barreja de bolets en conserva, secs o congelats; oli, sucre, sal, pebre vermell i encenalls de formatge.

Farem servir una cassola de ferro colat, ampla, no massa alta i de fons gruixut. Per començar, preparem el brou amb dos litres d'aigua, unes fulles de col, una branca d'api, el verd dels porros, uns granets d'all... i mitja horeta de xup-xup, sense deixar que bulli a borbollons. El reservem a foc lent, el necessita-

afegim l'all, també picat, ho remenem bé i hi aboquem el got de vi. Ho deixem reduir.

Mentrestant, haurem descongelat els bolets i els haurem saltejat en una paella amb un rajolí d'oli ben calent, de manera que despreguin i evaporin l'excés d'aigua de la congelació. Els afegim al sofregit i ho fem coure tot plegat uns cinc minuts, també a foc viu. Ho remenem sovint i hi incorporem els tomàquets pelats i passats per la batidora amb un regalim d'oli i un pessic d'orenga i sal. Ho coem tot fins a obtenir una salsa espessa, que perdi pràcticament tota l'aigua continguda a les hortalisses. Poc abans d'acabar, hi posem una cullerada de sucre i una cullerada de pebre vermell.

Hi afegim l'arròs i el saltegem amb la salsa, remenant sovint i sense que s'arribi a enganxar. El cobrim amb el brou calent i el deixem coure vuit minuts a foc fort i vuit minuts a foc mitjà. Hem de mirar, ara, de no remenar-lo... tot just acompanyar-lo amb una espàtula perquè quedi distribuït homogeniament a la cassola. En acabar, el deixarem reposar entre cinc i deu minuts.

Calcularem el volum de brou ulla, no cal tanta precisió com amb la paella... Si fem curt, en podem afegir -sempre calent- a mesura que avança la cocció de l'arròs. Volem un plat lleugerament sucós i melós, però, com sempre, el punt final és una decisió que queda a les vostres mans. Bon profit.

Si no es té temps o verdures per fer un brou, n'hi ha prou amb aigua calenta

rem calentó. Si no tenim temps o verdures per preparar un brou, en tindrem prou amb aigua calenta... no serà el mateix, però, si aconseguim fer un bon sofregit, el resultat final no se'n ressentirà gaire.

Piquem la ceba ben fina i la sofregim en un raig generós d'oli d'oliva. Primer, a foc viu; després, la deixem enrosir a mig gas, una estona llarga, fins que -sense arribar a cremar-se- comenci a agafar un color fosc. Llavors, hi

, agenda directa

ALMATRET

Diumenge 27 de febrer
Excursió al Cingle de la Pena
 10h Plaça Major, davant l'ajuntament.
 Itinerari circular de 10 quilòmetres, passant per les mines de l'Espanyola i el Duró, els miradors de la Serra de Pena i el Cingle de Penala, amb vistes sobre l'Ebre, les serres de Mequinensa i les de Ribera. Tres hores de recorregut aproximat. Inscripcions a ocellnegre.se@gmail.com abans del dissabte 26 de febrer.
 Organitza: Secció Excursionista del Casal Ocell Negre de Lleida

BADALONA

Divendres 25 de febrer
Concerts a Estraperlo Club del ritme
 23h Rumba Club BDN i PD Txarnego
 Dissabte, 26 de febrer: 20h Moho, Warcetype i Memest i a partir de la 1h PD. Estraperlo Club del ritme.
 C. Isidre Nonell, 9.

BARCELONA

Dijous 24 de febrer
Debat: 'Fòrum Social Mundial: I després de Dakar què?'
 19h Espai Jove La Fontana. C. Gran de Gràcia, 190.
 Projecte audiovisual i acte de valoració, amb debat, sobre el futur d'aquest Fòrum, amb persones participants.
 Organitza: Fòrum Social Català

Dijous 24 de febrer
Presentació del llibre: 'El secret del meu turbant'
 20h Pròleg.
 C. Sant Pere més Alt, 46 baixos.
 Presentació amb l'autora Nàdia Ghulam i Agnès Rotger.
 Organitza: Ca la Dona

Dijous 24 de febrer
Nit de documentals
 20:30h *El Colmado*. C. de la Cera, 35.
 Projecte de documentals de l'ONG TEPS i la Cooperativa de Cinema Aminetu Haidar (CCA) i exposició de fotos d'Ariel Ormeño.
 Organitza: PRAXIS Acció Glocal

Curs d'Estudis crítics des de les Ciències Socials**BARCELONA, de març a maig**

Aquest curs, obert a tothom, ha estat organitzat per un grup d'estudiants amb diferents trajectòries dins les ciències socials i les humanitats. Les sessions del curs se celebraran a la Universitat Lliure La Rimaia (Ronda St. Pau, 12, www.larimaia.org). La inscripció és gratuïta i la programació -subjecta a canvis- és la següent:

Dilluns 1 de març. *Sistemes de propietat, apropiament teòric des de l'antropologia econòmica i l'economia*, a càrrec de Susana Narotzky i Miren Etxezarreta.

Dimarts 2 de març. *Perspectives simplificadoras dels sistemes consuetudinàries i històrics, crítica des de l'etnografia*, a càrrec de Raúl Márquez i Lúcia Montesinos.

Dimarts 8 de març. *Les lluites antidesenvolupament: la MAT, on ens porta el progrés?*, a càrrec del Col·lectiu anti-MAT.

Dimecres 9 de març. *Sistema Econòmic Mundial*, a càrrec d'Arcadi Oliveres.

Dimarts 15 de març. *L'explotació de la vida*, a càrrec de Santiago López Petit.

Dimecres 16 de març. *Les lluites laborals, avui*, amb diverses ponents implicades en lluites laborals.

Dimarts 22 de març. *La desgovernança com a sistema de poder. L'explotació dels recursos marins*, a càrrec d'Àlex Aguilar.

Dimecres 23 de març. *Ecologia política, cultura i territori*, a càrrec de Mónica Vargas.

Dimarts 29 de març. *Opressió nacional i genocidi cultural a la constitució espanyola de 1812*, a càrrec de Félix Rodrigo Móra.

Dimecres 30 de març. *Més enllà de l'Estat, pobles indígenes i transformacions de l'Estat a Amèrica Llatina*, a càrrec de Marco Aparicio.

Dimarts 5 d'abril. *Comunicació i societat del risc*, a càrrec de Jan González.

Dimecres 6 d'abril. *Taller pràctic: Anàlisi del discurs al voltant del concepte d'anti-*

sistema, taller orientat per les organitzadores del curs.

Dimarts 12 d'abril. *Moral i Sistemes de Religió*, a càrrec de Manuel Delgado.

Dimecres 13 d'abril. *Poder de l'Estat i saber religiós a l'Islam*, a càrrec d'Abdenur Prado.

Dimarts 26 d'abril. *El desenvolupament històric dels sistemes educatius i la relació entre educació, ciència i poder en paral·lel amb el desenvolupament de l'Estat-nació*, a càrrec de Pere Solà.

Dimecres 27 d'abril. *La escuela y su otro: La administración occidental de la educación versus aprendizaje 'de', 'en' y 'por' la comunidad*, a càrrec de Pedro García Oliva.

Dimarts 3 de maig. *El patriarcat des d'una perspectiva materialistapsicoanalítica*, a càrrec de Maria Jesús Izquierdo.

Dimecres 4 de maig. *Discursos i pràctiques: una proposta d'anàlisi del poder*, a càrrec del Grup de Treball en Institucions i Transmissió Cultural (GTITO).

Dimarts 10 de maig. *La família i les seves variacions històriques. Nord i Sud en divergència*, a càrrec de Ferran Iniesta.

Dimecres 11 de maig. *El paper de les Institucions en la transmissió cultural i la reproducció social*, a càrrec del col·lectiu GTITC.

Dimarts 17 de maig. *Fer de nou apassionant el pensament*, a càrrec de Santiago López Petit.

Dimecres 18 de maig. *Identitats individuals i col·lectives*, a càrrec de Lupicinio ñigue.

Més informació: www.estudiscritics.wordpress.com

Divendres 25 de febrer
Presentació del llibre: 'Antifascistas alemanes en Barcelona (1933-39)'
 19h CCCB Aula 2. C. Montalegre, 5.
 Llibre sobre el grup DAS i les seves activitats contra la xarxa nazi al front d'Aragó. Amb els autors Dieter Nelles, Harald Piotrowski i Carlos García.
 Organitza: Ateneu Enciclopèdic Popular i Editorial Sintra

Divendres 25 de febrer
Documental: 'RASD, Justícia sin guerra?'
 20:30h Inusual Project. C. Paloma, 5.
 Projecte d'aquest documental de Josep Penadés i exposició de fotografies de Joaquín Tornero i Jalah.
 22h Concert amb El Niño de la hipoteca, Kayucos Van i Más vale tarde que nunca.
 Organitza: PRAXIS Acció Glocal

Dissabte 26 de febrer
Assemblea de barri del Poble Sec
 17h a la Cooperativa El carretó.
 C. Mare de Déu del Remei, 4.

Dissabte 26 de febrer
Sopar-debat sobre municipalisme
 21h Espai Obert. C. Violant d'Hongria, 71.
 Acte inclòs dins el Febrer Llibertari. Més info: www.febrerllibertari.sants.org
 Organitza: La rosa dels vents

Diumenge 27 de febrer
Mercat d'intercanvi al Poble Sec
 D'11 a 15h al c. Blai, entre Tapioles i Salvà.
 Organitza: Trocassec

Diumenge 27 de febrer
Debat: 'Comunicació i poder: el cas paradigmàtic de Wikileaks'
 16:30h CSO Can Masdeu.
 C. Antic de Sant Llätzer, s/n.
 Debat amb membres de periòdics, portals d'Internet, ràdios i televisions per fer una anàlisi sobre el cas més paradigmàtic en la relació sempre tensa entre mitjans alternatius crítics i el poder. Més info: www.canmasdeu.net

Diumenge 27 de febrer
Cinema: 'Cidade de Deus'
 18h Ateneu Popular de les Corts.

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAREnvia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Urgent: **Busquem un col·lectiu o entitat que vulgui compartir local al carrer Radas 27 de Barcelona (Poble Sec).**
 Contacte: directa@setmanaridirecta.info

Escola de Clown de Barcelona: necessitem persones per col·laborar en les feines dels nostres cursos; a canvi, oferim un curs gratuït.
 Contacte: info@escoladeclown.eu

Can Dalmau: necessitem **persones voluntàries per restaurar masia prop de Sant Pol de Mar**, a canvi, oferim allotjament i gaudir del nostre bosc màgic. Contacte: candalmaumaresme@gmail.com

Vaga de l'Auditori de Barcelona: quatre mesos i mig sense cobrar. Aportació solidària al número de compte 2100-0630-1301-0091-9247 (La Caixa).

Menorca: **mercat d'intercanvi a la plaça Roser de Ciutadella** cada darrer dissabte de mes, d'11 a 14h. Vine i participa-hi! Contacte: Col·lectiu Rissaga, rissaga@moviment.info

La DIRECTA necessita una **persona que porti exemplars la UB-Diagonal** cada dimecres. A canvi, oferim una subscripció anual gratuïta. Contacte: distribucio@setmanaridirecta.info - 661 493 117 - 935 270 982

> EL TEMPS

DIJOURS 24
 Torna la falca anticiclònica i, amb ella, les temperatures suaus i les boires i boirines a les comarques interiors.

DIVENDRES 25
 Cap de setmana primaveral. Els termòmetres arribaran als 20 graus durant les hores centrals del dia.

DISSABTE 26
 Es mantindrà la mateixa situació, però en alguns punts aïllats de la costa apareixeran boires marines molt denses.

DIUMENGE 27
 Les temperatures continuaran sent suaus. Els núvols augmentaran al Pirineu durant la tarda.

DILLUNS 28
 Una depressió farà nevar amb força a les comarques pirinenques. Ruixats i tempestes a la resta amb refrescada.

DIMARTS 1
 No oblidem els abrics, les temperatures tornaran a baixar bruscament els primers dies del mes de març.

C. Joan Gamper, 8-10 Baixos.
Pel·lícula brasilera, de 2002, dirigida per Kátia Lund i Fernando Meirelles. Explica la història dels habitants d'una favela. Cicle de Cinema social a l'Ateneu. Més info: blocs.lescorts.cc/ateneupopular. Organitza: Ateneu Popular de les Corts

Diumenge 27 de febrer
Cinema: 'Truck Turner' (1974)
20:30h Lenoir. C. Martínez de la Rosa, 27. Cicle de cinema afroamericà-blaxploitation.
Organitza: Lenoir

Dimercres 2 de març
Sessions d'anàlisi del Fòrum Social Mundial
17:30h Col·legi de Periodistes de Catalunya. Av. Rambla de Catalunya, 10. Organitza: Institut Català Internacional per la Pau. Concert amb Moho, Warcety-pe i Memest. A a partir de la 1h PD

CALDES DE MONTBUI

Diumenge 27 de febrer
Teatre: 'L'auca del senyor Esteve'
18h Stage Escola d'arts escèniques. C. Folch i Torres 52-54.
Representació d'aquesta obra de Rusiñol a càrrec del grup L'Ull de bou de Sant Esteve Sesrovires. Dins la 23a edició del festival *Taca'm*, concurs de teatre amateur de la vila de Caldes.
Més info: www.tacam.cat. Organitza: Centre Democràtic i Progressista

CORNELLÀ

Diumenge 27 de febrer
Cinema: 'Origen'
19h Local CNT de Cornellà i comarca. C. Florida, 40. Pel·lícula rodada als EUA el 2010 pel director Christopher Nolan.
Organitza: CNT de Cornellà i comarca

GRANOLLERS

Dijous, 24 de febrer
Concert amb la banda alemanya Embryo
21h Restaurant - Llibreria Anònims. C. Ricomà, 57.
Organitza: Anònims, menjars i pensar

Cinga Fòrum 2011

FRAGA, 11 i 12 de març

En el marc del Cinga Fòrum 2011, l'Institut d'Estudis del Baix Cinca (IEBC) organitza la segona edició de les jornades *Llengua i emoció* al Palau Montcada de la ciutat de Fraga. Les jornades es proposen contribuir a la normalització de la llengua i la cultura catalanes a la Franja de Ponent i inclouran les activitats següents:

Divendres 11 de març
Sopar-tertúlia amb motiu dels 100 números i els 10 anys de la revista *Temps de Franja* 21h Restaurant Sanara, C. Cegonyer, 18.

Dissabte 12 de març
10h Obertura a càrrec de Pep Labat, president de l'IEBC

10:15h *Llengua, injustícia i veritat*, a càrrec de Jordi Bilbeny
11h *L'imaginari col·lectiu*, a càrrec de Rosa Calafat
12:15h Presentació de *Quedem*, programa de cohesió social i lingüística, a càrrec d'Òmnium Cultural de Ponent
12:45h *Com es transmet l'amor per la llengua?*, a càrrec de Josep Maria Terricabras

Més informació: www.iebc.cat

JESÚS

Divendres 25 de febrer
Jornada Trobada de Cançó Improvisada
Casal Sant Francesc de Jesús, Baix Ebre
Organitza: Grup Paracota

LLEIDA

Dijous 24 de febrer
Concentració contra el pacte social i les retallades
19h Plaça Paeria
Convoca: Federació Intercomarcal CGT Lleida

Divendres 25 de febrer
Cinema: 'La Ola'
19:30h Local de la Federació Local de la CNT de Lleida. Rambla Ferran, 30, 4rt 1a.
Cicle de cinema crític del CSO La Chispa

REUS

Dissabte 26 de febrer
Jornada de formació

'T'estimen o t'estiren?'

10:30h Presentació a càrrec de Dones en Acció. 11h Taller *La intel·ligència emocional*, a càrrec de Carles Sabaté. 12:30h Xerrada *La sexualitat afectiva*, a càrrec de Lluís Romero 13:30h Dinar popular a la Taverna Despertaferro 16:30h Taller *Mites de l'amor romàntic*, a càrrec de Carles Sabaté. Tots les actes tindran lloc al local Xiquets de Reus. C. Rosich, 4-8. Organitza: Dones en Acció

SANTA PERPÈTUA DE MOGODA

Programació de Cam Bernades Espai Jove
Dijous 24 de febrer: 22h Nit de monòlegs amb Ramon Tartas
Divendres 25 de febrer: 23h Nit d'electrònica (Techno CAM)
Dissabte 26 de febrer: 23h Impagaos
Diumenge 27 de febrer: 19h Diumenges de màgia amb Morrison El magnífico
Tot les actes tindran lloc a Cam Bernades Espai Jove. C. Camí de l'Aplec, s/n
Més info: www.cambnades.org

TARRAGONA

Dissabte, 26 de febrer
Xerrada: 'CNT, 100 anys de lluita'
18h Local de la CNT de Tarragona. C. Cervantes, 18. Organitza: Federació Local de la CNT de Tarragona

TERRASSA

Dissabte 26 de febrer
Concentració contra les retallades socials
18:30h Raval de Montserrat
Convoca: Federació Local de la CNT de Terrassa

VALÈNCIA

Jornades sobre terrorisme d'Estat, repressió i control social
Actes organitzats pel col·lectiu Atzur durant febrer i març. Els actes es fan a la Universitat de València: Espai Social de Burjassot (Antiga cafeteria) i Campus de Blasco Ibañez; a l'Ateneu Popular del Carne (C. Pare Bonfill, 12); a l'Ateneu del Cabanyal (C. Barraca, 57), i al CSO El Nido (C. Carreres Puchalt, 7).

Dijous, 24 de febrer: Debat: Les drogues com a ferramenta de control social. 18h Universitat. **Dissabte 26 de febrer:** Xerrada: El conflicte Mapuche. Amb la Plataforma Civil per la llibertat de los Presos Políticos Mapuche de Barcelona. 18h CSO El Nido. **Dimarts 1 de març:** Xerrada: Les tortures a l'Estat espanyol, amn de Jorge del Cura. 18h Universitat. **Dijous 3 de març:** Xerrada: Els CIES i la lluita en contra de la seva existència, a càrrec de Desalambrando (plataforma CIES No). 18h Universitat. **Dissabte 5 de març:** Exposició de fotos de Palestina + dinar + documental: *The Chicago Conspiracy* + Concert amb Parlat de Revolta i Floristeria Mateo Morral (espai i horaris per confirmar). **Dilluns 7 de març:** Xerrada: El conflicte del Sàhara, amb del Col·lectiu de Joves Saharauis. 18h Universitat. **Dijous 10 de març:** 18h Xerrada sobre Palestina amb d'Anarchist against de wall. **Divendres 11 de març:** Cinema, *La ventana rota* i xerrada, *Repressió a Euskal Herria*. 18h Espai per confirmar. Més informació: www.atzurvlc.wordpress.com

Torna l'oficina per l'okupació!

BARCELONA

L'OfiOk és un punt d'assessorament al voltant de l'okupació d'espais abandonats. Va néixer dins l'Assemblea d'Okupes l'any 2004 i, ara, després d'uns mesos d'aturada, torna a obrir les seves portes!

La gent de L'OfiOK entén l'okupació com una pràctica política contra la propietat privada i creu en la capacitat de les persones per organitzar-se al marge del capitalisme i les jerarquies.

L'oficina obre cada dimarts de 10 a 13h i els dijous de 17 a 20h a l'Antiga Recicleta, C. Fonollar, 10 (Forat de la Vergonya).

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA, 27 de febrer
Concentració davant el CIE Zona Franca
Pel tancament dels centres d'internament d'estrangers
Solidaritat activa contra les fronteres!

16:30h Concentració al CIE de la Zona Franca (carrer E amb carrer 4); 16h Plaça d'Espanya, parada bus 109: anem cap al CIE!
Convoca: TeKedasDondeKieras
Solidaritat activa contra les fronteres !!

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Jona Ivorra ENCAUSAT DEL FORAT DE LA VERGONYA

“El meu cas prova clarament que els fitxers policials il·legals existeixen”

Jona Ivorra té 26 anys i en fa nou que milita als moviments socials de Barcelona: centres socials, assemblees de joves, fóruns socials... i la que ja podríem anomenar històrica lluita pel Forat de la Vergonya, al barri de la Ribera de Barcelona. Va ser precisament arran de participar, l'octubre de 2006, en una manifestació contra l'especulació a Ciutat Vella, que va acabar amb incidents, que va ser detingut juntament amb dos joves més. Acusat d'una llarga llista de càrrecs, s'enfronta a vuit anys de presó. Després de quatre anys i mig d'espera, finalment, el judici tindrà lloc l'1 de març.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Com va començar el procés?
El procés ja va començar amb una detenció molt estrambòtica, amb uns encaputxats que, sense cap tipus d'identificació, em van arrestar quan sortia de casa amb la meua companya. Va ser una setmana després de la manifestació organitzada per diversos col·lectius com a cloenda de la lluita veïnal pel Forat, que va acabar amb incidents amb els Mossos d'Esquadra.

De què se t'acusa?
Actualment, d'atemptat a l'autoritat, desordres públics i manifestació il·lícita. Amb els agreujants de grup organitzat i de disfressa. Interpreten que vaig llançar uns coets contra els Mossos d'Esquadra i, a més, encaputxat, la qual cosa suposa un agreujant. Tot sumat, em demanen vuit anys de presó i uns 3.200 euros de pena multa.

“Hem recollit suports que d'entrada ens resultaven impensables”

Han canviat els càrrecs al llarg d'aquest temps?

En un principi s'havia de fer un judici verbal de faltes, que hagués acabat ràpidament, probablement, amb una multa o amb una absolució per falta de proves. Però el fiscal va interposar un recurs que va ser acceptat per la jutgessa i va començar el procés judicial actual. Ha durat 53 mesos, quatre anys i mig

ALBERT GARCIA

de lluita i campanya política. Durant aquest període, l'Ajuntament de Barcelona també ha tingut temps per presentar-se com a acusació popular, amb la senyoreta Assumpta Escarp, amb qui -per desgràcia- ja havíem tingut tractes perquè, llavors, era regidora de l'Eixample. Les acusacions s'han canviat; s'hi ha sumat la manifestació il·lícita, amb un augment dels anys que demanaven.

En quines proves es basen per acusar-te?

La suposada prova incriminària són les imatges extretes d'un tele-notícies, crec que BTV, que no hem vist perquè, a l'hora de fer el visionat del vídeo, a nosaltres, no ens les van ensenyar. Ens van mostrar tots els vídeos del món, però en cap moment es van veure els fotogrames que, suposadament, porten a la incriminació. Quan em van detenir, tot i que ho vaig demanar, tampoc no em van fer cap fotografia, cap prova fisonòmica. Tot això sumat ha fet que, de ser una persona que estava al voltant de l'acció, hagi passat a ser el principal sospitós de llançar els coets.

Et sents cap de turc?

No m'hi sento perquè crec que tots i totes som víctimes del model Barcelona. Però sí que em sento víctima d'una cosa que tenim molt clar que existeix encara que sigui il·legal: els fitxers policials. Encara està més demostrat després de l'ocupació del cinema de la Via Laietana; el fet que tinguin la capacitat

de veure una cara durant una manifestació i, al cap de vuit dies, venir-te a buscar a la porta de casa els teus pares deixa claríssim que aquests fitxers existeixen i que hi ha moltes persones que hi figuren registrades. Sobretot, aquelles que portem molts anys participant als moviments socials de Barcelona.

En aquest sentit, tu has creat bona part de la teva lluita als bars, oi?

Sí. Tot i que els meus inicis no van ser a l'Eixample, fa cinc anys, vaig participar activament als inicis de l'Ateneu Popular de l'Eixample i al barri com a tal. Ha crescut molt en molt poc temps i, d'un lloc on no hi havia gairebé res, podríem dir que, ara, realment, hi hi un contrapoder. Això ha molestat molt i, a la vegada, molta gent s'ha sentit molt perseguida en aquest sentit.

Potser és gràcies a aquest treball que heu recollit tants suports?

Sense demanar-ho, ja d'entrada, va haver-hi molt suport, tant provinent de persones individuals com de col·lectius. Ens dona suport gran part del moviment veïnal, part del moviment social i gent que normalment no s'acosta a aquests àmbits com associacions de botiguers, el moviment d'educació en el lleure o grups de cultura popular. Gràcies a una feina de formigueta tan senzilla com anar a parlar amb tothom i, a la vegada, tan complicada perquè no tothom vol escoltar-te. Però crec que hem sabut explicar-ho d'una manera que molta gent s'ha adonat

que hi ha coses que no funcionen i que cal canviar-les. S'han aconseguit coses que, d'entrada, eren impensables però que, a través del treball de barri, s'han fet.

Com afrontes el judici?

L'afrontem amb esperança. Portem una setmana d'accions i aquesta setmana també es preveu que hi hagi mostres de suport. El dissabte 26 hi ha una manifestació a Barcelona, a les 17h a l'Arc de Triomf, que esperem que funcioni tan bé com fins ara. A nivell judicial, en principi, la nostra esperança és que hi hagi una absolució. Perquè ha de ser així. El que passa és que tots sabem que la Ciutat de la Justícia no respon al seu nom i la justícia, en aquest país, és més aviat escassa. Per tant, anem preparats per afrontar qualsevol cosa.

En l'actual context, creus que l'Ajuntament vol que sigui un judici exemplificat?

Jo crec que l'exemplificació ja la va buscar de bon principi perquè demanar una pena de vuit anys de presó per una manifestació crec que, des del 12 d'octubre de 1999, no havia passat.

Els 53 mesos d'incertesa, però, han estat difícils de portar...

Sí! A nivell personal, estic content que arribi aquesta data perquè aquests quatre anys i mig ja han estat una petita condemna. Una persona té moltes maneres de treballar, però, treballar durant tant de temps en la mateixa esgota, no ens enganyarem.

. LA COLUMNA

La cosa va de... TV3 al País Valencià

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

La cosa va de deixar sense possibilitat de paraula qui no pensi com jo.

La cosa va de fer impossible cap referent culte i alhora popular de la llengua que parla la gent d'una determinada regió de la terra.

La cosa va de deixar sense veu qui encara en té.

La cosa va de trencar la cara a qui gosi plantar cara i de fer-li impossible, econòmicament parlant, l'oposició.

La cosa va de semblar tan innegablement part del món que administren que no calgui ningú més que ells per manar i que manin a perpetuïtat.

La cosa va de tenir aliment mental només d'una banda si és que alguna cosa aporta de tretllat la drete rànica que ens governa.

La cosa va de no deixar que ningú d'aquí dalt, qualificat "de fora", obri la boca.

La cosa va de deixar que la nit es perpetui.

La cosa va de silencis i silencis i que ningú no s'atreveixi a trencar-lo quan parla el silenci únic.

La cosa va de fer lleis que resultin impossibles de desobeir sense acabar en la ruina perpètua.

La cosa va de resistir i no saber per on tirar si no és pel camí del mig que ja no transita ningú a la part de país de dalt, tan moderats com són.

La cosa va de ser tan despòtic com sigui possible per marcar estil i caràcter i demostrar al públic que només mira però vol sang que amb ells no s'hi juga i, si només s'hi juga, no hi ha altre remei que perdre la partida.

La cosa va d'amagar qui és més lladre i amic dels lladres a qui ven el patrimoni comú per quatre xavos posant-li careta de "defensor de lo nostre"; el boc expiatori continua essent, en aquest cas, "lo català".

La cosa va de trencar la unitat lingüística de la llengua catalana per evitar, tant sí com no, la unitat política possible de Perpinyà a Alacant. I un cop descompost a trossets, continuar en l'eliminació de la llengua, fer-ne difícil la utilització, substituir-la en com més àmbits d'ús millor, traspasar el complex de culpa de no ser prou atents amb els turistes pel fet que no entenguin la nostra llengua... I esperar que aquesta es vagi morint i desaparegui el perill separatista.